УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2010
ВЕРЕСЕНЬ
№9 (214)

«Через молитву та чинення діл милосердя для убогих»
с. Петра ПРОЦАК, ЗСМВ

Посвячення храму Пресвятої Трійці у Кам'янці-Подільському

Молитовна зустріч у Крехівському монастирі отців Василіян

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ

у Кам'янець-Подільському

10 липня 2010 року

Монастир Благовіщення Пресвятої Богородиці

с. Підгірці, Львівська обл.

Підгорецька Чудотворна ікона Пресвятої Богородиці (Богородиця Одигітрія з Похвалою)

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА ... 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ ... 6

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ:
СВ. ПРЕП. ЄВТИМІЙ ... 7

о. Діонісій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ПЕРШЕ ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО КОРИНТЯН ... 8

о. Йосафат Коваль, ЧСВВ
ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ У КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ ... 12

О. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ПІДДИЯКОНСЬКІ ТА ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В АЛЬБЕРТІ, УРОЧИСТОСТІ В МОНДЕРІ ... 14

бр. Йосафат ПОПОВИЧ, ЧСВВ
ОБЛЕЧИНИ В КРЕХОВІ ... 15

бр. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ
ДОВІЧНА ЧЕРНЕЧА ПРОФЕСІЯ В КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ ... 16

ДЛЯ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УГКЦ ПРИЗНАЧЕНО ЄПИСКОПА-ПОМІЧНИКА ... 16

Роман ІВАСІВ
ХРАМ СВ. ПАНТЕЛЕЙМОНА ОБ'ЄДНАЄ ПРАВОСЛАВНИХ І ГРЕКО-КАТОЛИКІВ ... 17

ПІДГОРЕЦЬКИЙ МОНАСТИР ОО. ВАСИЛІЯН ... 18

с. Петра ПРОЦАК, ЗСМВ
МОЇМ ПОКЛИКАННЯМ Є НЕ ЛИШЕ ЛЮБИТИ БОГА, АЛЕ ЧИНИТИ ТАК, ЩОБ ЙОГО ПОЛЮБИЛИ ІНШІ ... 20

ієром. Анастасій Андрій КАБАЛЬ, ЧСВВ
МОЛИТОВНА ЗУСТРІЧ ПРИ КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН ... 24

Віктор ПОЛЄТКО
ПОРАДИ ДЛЯ ПОКОЛІНЬ ... 26

Іван КОБАСЯР
МІСІЯ МИРЯН У СВІТІ ... 29

Галина ГОРДАСЕВИЧ
НОЇВ КОВЧЕГ ... 31

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
СВЯТА ТЕРЕЗА З ЛІЗЬЄ У МІСТІ БАР ... 35

єрм. ВАСИЛІЙ ВОРОНОВСЬКИЙ, МОНАХ СТУДИТ ... 39

с. ЙОСАФАТА МАРІЯ СИТАР, СНДМ ... 39

ПОДЯКИ ... 42

Леся Штикало
КРОСВОРД ЛІТЕРА «В» ... 44

ЯК УНИКНУТИ ГРІХА? ... 45

МІСІОНАРЧИК В ГОСТЯХ ... 46

ПРИТЧА ПРО ГУСЕЙ ... 47

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА ... 48

ШКОЛА – ЦІННИЙ СКАРБ ... 49

ВЕСЕЛИНКИ ... 49

Леся ШТИКАЛО
ГОЛОВОЛОМКА ... 50

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Майже неймовірно, але за правду та справедливість доводиться страждати. В нашому щоденному житті ми надіємося й сподіваємось, що справедливість повинна звільняти від терпіння та страждань і, навпаки – зло й переступи повинні бути покарані. Однак, знаходимо майже закономірність, що справедливий і праведний завжди переживає приниження й утиски. Навіть більше – неправді швидше повірять, аніж правді, неправдивому свідченню більше, ніж правдивому. Яскравим прикладом того, що означає «терпіти за справедливість» є для нас життя та смерть Івана Хрестителя. Він був шанований народом, який навіть сподівався, що саме Іван є очікуваним Месією. Він не потребував жодної власності, мешкав у пустині, харчувався й одягався бідно, можна сказати, нужденно. Але його голос примушував здригатися найбільш закоренілі серця, каятися, визнавати свої гріхи та христитися, змінюючи своє життя. Діяльність Івана Хрестителя поширювалася на всю Йорданську околицю, але стосувалася цілого вибраного народу. І коли один із провідників народу, цар Ірод, прийняв за жінку братову дружину при живому ще братові, Іван не міг мовчати. Це правда, що до певного часу Ірод та Іван Хреститель не зустрічалися, також правдою є й те, що Іван Хреститель не говорив це цареві в очі. Він говорив правду, яка царю не подобалась, а ще більше жінці-зрадниці, Іродіяді. За її намовою Ірод ув'язнив Івана Хрестителя в своїй фортеці, хоча й Іван говорив і проголошував правду. Цар часто приходив до Івана, слухав його та визнавав, що він має рацію, страхався слів пророка, однак не навертався й свого в'язня не відпускав. Під час святкування свого дня народження захмелілий цар, захоплений танцем своєї небоги, нерозважно пообіцяв їй дати в нагороду все, чого вона тільки забажає. Під намовою матері Іродіяди дівчина попросила голову Івана Хрестителя, і цар, хоч і розумів безглуздість такого прохання, щоб «не ламати

даного слова», наказав без суду стратити Пророка. Святий Іван Хреститель загинув, не відрікшись своїх поглядів, до самої смерті відстоюючи моральну чистоту, до якої зобов'язані всі, особливо ті, котрі керують народом і повинні подавати в усьому добрий приклад.

Своєю смертю святий Іван Хреститель здобув моральну перемогу, хоча й утратив життя на землі. Та він здобув вічність, ставши провісником Спасіння для всіх праведників Старого Заповіту, які очікували приходу Спасителя Христа. Тому сьогодні ми його вшановуємо як найбільшого з народжених від жінок, який у Божому Царстві заступається за тих, хто любить Господа. Царя ж Ірода згадуємо тільки тому, що він був мучителем святого Пророка.

Розбудовуючи державу, ми не можемо себе тішити сподіваннями, що зможемо пройти цей шлях без страждань і потрясінь. Часто повторюємо, що Україна отримала незалежність без крові і що це великий дар. Воно правда, але тільки до деякої міри. Якщо незалежність, свобода, добро, справедливість не вистраждані – вони ніколи не стануть цінністю для нас самих. Та й, зрештою, чи можемо очікувати, що наш добробут прийде до нас без жодних наших зусиль? Виходячи з цього, кожний християнин повинен бути готовим прийняти ту чи іншу міру страждань за справедливість, яка є вищою цінністю. Це страждання може бути різним, але готуватися потрібно від найпростішого – від своєї родини, в якій ми задля досягнення справедливості не будемо завжди настоювати тільки на своїй думці, а й прислухатися до інших – «не судіть, і не будете засуджені». Повинні бути готові не тільки на побутовому рівні, але й на рівні держави стати на захист справедливості, подібно як Іван Хреститель. Якщо державна влада не виконує свого послання, не бажає забезпечувати добром своїх громадян, необхідно про це явно й недвозначно, без страху заявляти.

Ми знаходимося, здавалося б, перед нездоланною проблемою. З одного боку, бажаємо правди та справедливості, з іншого – хочемо уникнути болю й страждання. Однак, допоки обираємо, минає час і втрачаються можливості. Христос нас повчає: «Хто хоче спасти своє життя, той його погубить; хто ж погубить своє життя ради мене і Євангелія, – той його знайде». Не біймося за правду терпіти. ■

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК
Редакційна колегія:
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературне редагування:
Галина КАЛИНСЬКА
Коректура:
Віктор ПОЛЕТКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА
Фото:
Роман ДАЦЬО (фото на обкладинці)
бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 17.08.2010 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2010

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня, як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

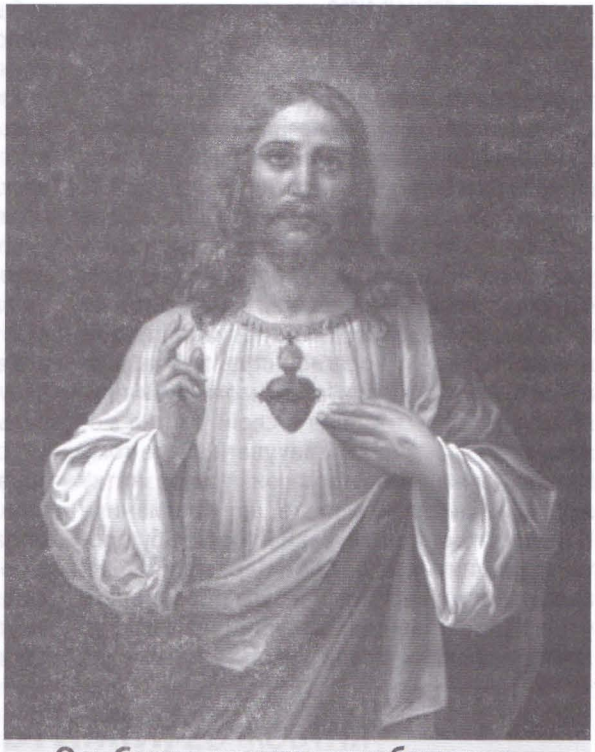

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у менш розвинутих регіонах світу проповідь Слова Божого оновила людські серця і заохотила людей стати безпосередніми учасниками справжнього суспільного прогресу.

МІСІЙНИЙ: Щоб серця, відкриті до любові, поклали кінець численним війнам і конфліктам, під час яких проливається кров у світі.

МІСЦЕВИЙ: щоб Христове вчення, викладене у Св. Євангелії, дедалі більше було присутнє в різних навчальних закладах України через навчання, а також практику християнського життя.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб католицькі університети ставали дедалі частіше територіями, де завдяки світлу Євангелія можна було б відчути гармонію єдності віри та розуму.

Заклик Ісуса Христа, згідно з яким його учні повинні навчати народи (пор. Мт. 28, 19), вимагає від учнів дедалі глибше пізнавати Слово Боже, використовуючи для такого пізнання також і досягнення світських дисциплін і наук, оскільки істина може бути тільки одна, а розум та віра в своїй суті не можуть себе взаємно заперечувати. Саме тому Церква завжди була протагоністом розвитку науки, не дивлячись на те, що противники Церкви часто приписували їй боротьбу проти природничих наук. Саме Церква організувала перші університети й була провідником у них, а представники цих установ як повноправні учасники брали участь у церковних соборах. Згодом людська гордість та зарозумілість, безпідставне переконання в тому, що наука зможе все сама, без Бога, спричинили постійне протиставлення розуму та християнської віри, а деякі політичні режими постійно укріплювались теоріями, що, начебто, науковець і мудра людина не можуть мати надприродної віри. Попри все, Церква знову і знову організовувала університети під своїм покровительством, щоб науковці могли працювати у відповідності до своєї совісті та щоб шукати істину, про яку мовить Христос у Євангелії. Наукові відкриття останнього часу показали, що наука не є настільки всесильною, як про це думали давніше. І в цьому світлі істина Святого Письма стає більш зрозумілою для світу. Саме тому Святіший Отець Іван Павло II в енцикліці «Віра і розум» опрацьовує питання відносин між розумом і вірою. Ми як католики покликані молитися, щоб католицькі університети були осередками, де віра і розум перебувають у гармонії, й таку атмосферу поширювали в світі. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього дня місій дало можливість зрозуміти, що завдання проповідувати Христа є остаточним і невід'ємним служінням, яке, згідно зі своїм покликанням, Церква повинна використовувати для добра людства.

Кожного року у жовтні Церква відзначає День місій, під час якого молиться за розвиток місійної праці та отримує змогу підбивати її підсумки. Також День місій важливий тим, що спонукає всіх християн задуматися глибше над словами Христовими, якими він посилає учнів у світ нести Слово Боже, Євангеліє та оживити свідомість так званого «загального покликання» до місійної праці. Апостол Павло наголошує: «Горе мені, коли б я Христа не проповідував» (1 Кор. 9, 16). Господь Ісус прийшов між людей, щоб їм звістити волю Бога Отця і поєднати їх із їхнім Творцем. На прохання апостола Филипа «покажи нам Отця», Христос відповідає: «Скільки часу ти зі мною і не знаєш мене? Хто бачив мене, той бачив Отця» (пор. Ів. 14, 9). Тому Церква, християни у самій своїй суті покликані не стільки дбати про себе, а відкрити Христа іншим, котрі Його не знають. Отож, проповідь Христа є невід'ємною ознакою християнина, його життєвим покликанням. Тому молімося, щоб Всесвітній день місій цього року спонукав кожного християнина усвідомити, що його остаточним і природним служінням є місійний характер Церкви. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб люди в Україні під покровом Пресвятої Богородиці глибше усвідомили своє життєве покликання та вибір.

Великий князь Ярослав Мудрий, бажаючи забезпечити державу та народ, віддав землю й людей під Покров Пресвятої Богородиці. Вона, сказавши один раз ангелу: «Ось я, слугиня Господня, нехай зі мною станеться за твоїм словом» (Лк. 1, 38), ціле своє життя віддала у Господні руки, а разом з тим стала найдосконалішим інструментом Його Провидіння, через який Боже Слово увійшло в світ для спасіння людини. Її заступництво відкриває нам шлях до спасіння, тому Бог вчинив її царицею неба та землі. Кожний, хто вдається з молитвою до Богородиці та вдивляється пильно в її образ, навчаючись пізнавати й любити Божу волю, ніколи не осоромиться, віднайде правдиве життя та щастя. Сьогоднішнє суспільство великою мірою дезорієнтоване, людські цінності часто перевернуті «з ніг на голову», особливо молоді люди бояться здійснювати життєвий вибір, йти назустріч поклику Божому, який кличе нас бути святими в будь-якому стані. Молімося разом, щоб Пречиста Діва Марія через свій Покров і заступництво випросила ласки, яка торкнулася б кожного серця, кожної людини в нашому народі, щоб ми могли більш усвідомлено та відповідально переживати своє покликання та сміливо, уповаючи на Боже Провидіння, здійснювати моральні вчинки в нашому житті. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ

СВ. ПРЕП. ЄВТИМІЙ, 28 жовтня

Св. Євтимій Новий походив із Малої Азії та при св. Хрещенні одержав ім'я Микита. Після смерті батька його вихованням займалася мати й дві сестри. Він скоро вступив у подружній стан і мав дочку. Однак незабаром він чомусь розлучився з ними та вступив до чернечої лаври на горі Олімп. Тут він постригся вченці і одержав чернече ім'я Євтимій. Як чернець, він робив великий поступ у чеснотах і святості.

Коли в Царгороді усунули св. Ігнатія з патріаршого престолу, і на його місце прийшов Фотій, Євтимій, що був вірний св. Ігнатієві, покинув Олімп і перейшов на гору Атос. Тут він заставченця Йосипа, що на самоті жив тільки для Бога. Євтимій оселився близько нього, і тоді вони вже разом почали вести якнайсуворіше життя. Коли Йосип помер, Євтимій вернувся в околицю Солуня, де відновив монастир і церкву св. Андрія. Збудував також багато келій, що незабаром заповнилися побожними ченцями. Тоді він започаткував жіночий монастир і настановив у ньому настоятелькою свою сестру, що з того часу почала теж називатися Євтимією.

Коли обидва монастирі були вже добре впорядковані, він передав їх солунському митрополитові, а сам вернувся на гору Атос і там проживав на самоті. Коли відчув, що надходить кінець його життя, він попрощався з атонськими ченцями, а опісля з одним з них перейшов на самітній острів, де прожив в сердечній злуці з Богом п'ять місяців. Спочив спокійно в Бозі 886 року, його нетлінні св. мощі перенесли згодом до Солуня. ■

ПЕРШЕ ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО КОРИНТЯН

Продовження.
Початок у ч. 6 та ч. 7-8 за 2010 р.

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Відповіді на запитання коринтян (1 Кор. 7, 1-14, 40)

Сьома глава Першого послання до коринтян починається зі слів: «А відносно того, що ви мені писали…» (7, 1) – тобто з відповіді апостола Павла на запитання, яке поставили представники коринтської Церкви в адресованому йому листі. Чи ціла ця частина містить відповіді Павла на листовні запитання коринтян? Імовірно, ні. Проте, в кількох місцях подальшої частини послання апостол використовує ту саму фразу – «А відносно…» – для постановки питань, актуальних для Церкви в Коринті, на які дає обширні відповіді. Дану формулу знаходимо сім разів у цьому посланні: 7, 1. 25; 8, 1. 4; 12, 1; 16, 1. 12, – а також двічі у 1 Сол. 4, 9; 5, 1.

Питання подружжя, дівицтва та соціальної рівності (7, 1-40)

У всі часи подружні відносини, як також питання відповідальної моральної поведінки в сфері людської статевості, були важливою та невід'ємною частиною як особистого, так і суспільного життя. Є вони важливими в наш час, були такими й для первісних християнських Церков. У цих питаннях досить відмінними були переконання представників юдаїзму від поглядів тих, котрі походили з поганського середовища та культури. Перед Церквою стояло завдання: пояснити одним та іншим, що нового приніс Ісус Христос.

Вищеназвані питання були частиною християнської проповіді, а свій початок мають у Христовій інтерпретації Божого закону, як про це засвідчують Євангелія. Оцю чистоту Христового вчення мав переказати коринтській Церкві апостол Павло. Першим питанням, яке він порушує у своєму листі, є скандальний приклад, описаний у 1 Кор. 5, 1-7, про який уже йшлося. Інші справи, які Павло обговорює, були, мабуть, частково пов'язані зі змістом листа, якого коринтяни надіслали йому. У цих питаннях апостол дуже виразно відокремлює свої особисті вказівки та настанови (7, 6. 8. 12. 17. 25) від Господньої заповіді (7, 10). Безперечно, Христове навчання є основою моральної оцінки взаємин у подружжі та сім'ї, проте Павло підкреслює також вагу та користь своїх порад і особистого прикладу (7, 25. 32. 35. 40).

Засади подружнього життя (7, 1-16)

Невідомо, які саме проблеми порушували коринтяни у своєму листі, однак відповідати апостол починає з питання, чи подружнє життя необхідне (7, 1). Хоч неодружнеий стан і не суперечить Божому задуму, проте, на думку апостола, для уникнення неморальної поведінки правильно одружуватися. Тут спосіб Павлової аргументації виявляє його однакове ставлення і до чоловіків, і до жінок: «Кожний хай має свою жінку, і кожна хай має свого чоловіка. Хай чоловік віддає належне жінці, так само й жінка – чоловікові. Жінка не має влади над своїм тілом, лише – чоловік; так само й чоловік не має влади над своїм тілом, лише – жінка» (7, 2-4). У питаннях статевого співжиття подружжя має діяти за взаємною згодою, але так, щоб була гармонія взаємин: щоб мали час на молитву, але й щоб не підпасти під спокусу сатани через нестриманість. Імовірно, збереження повного балансу та рівності між чоловіком і жінкою у цих Павлових словах віддзеркалює обставини греко-римського світу, в якому, на відміну від інших культур і цивілізацій, жінки багато в чому були рівні в правах з чоловіками.

Павло заохочує своїх адресатів, щоб були, як він, неодружені, але виразно зазначає, що це його порада, не наказ; також він визнає, що кожен має від Бога власні дари. Неодруженим та вдовам апостол радить не одружуватися, але, якщо кому важко стримуватися в статевому відношенні – такому, щоб не чинити гріха, краще одружитися.

Тим, котрі одружені, Павло пригадує заповідь Христа, котрий однозначно пояснив обов'язки подружжя, і то більш вимогливо, ніж про це гово-

рив старозавітній закон. Слова 1 Кор. 7, 10 дуже близькі до Христових слів, поданих у Мт. 5, 27-32; 19, 3-9; Мр. 10, 2-12; Лк. 16, 18. І це при тому, що Євангелія були записані років щонайменше на десять пізніше від цього послання, в якому Павло, як і Господь Ісус Христос, відстоює єдність і нерозривність подружжя.

Апостол, однак, не зупиняється тільки на повторенні того, що говорив Ісус Христос. Він намагається дати докладні вияснення й інших ситуацій, близьких коринтянам. Далеко не завжди до віри приходили цілими сім'ями, частіше члени родин тих, котрі приймали християнство, залишалися й далі язичниками. Подружжя та сім'я є надто важливими як для самих подругів, так і для їхніх дітей, тож необхідно уникати релігійних протистоянь у сім'ї. Проте, на думку Павла, якщо нехристиянська сторона бажає розірвати взаємини – не потрібно вбачати у цьому провини християнської сторони: «Звідки ж знаєш, жінко, чи спасеш свого чоловіка? Або ти, чоловіче, звідки знаєш, чи спасеш жінку?» – запитує він (7, 16). Павло наголошує на цінності мирного співжиття у подружжі: «у мирі бо покликав вас Господь» (7, 15).

Рівність усіх перед Богом (7, 17-24)

Не менш важливим є питання соціального статусу тих, котрі прийняли віру в Ісуса Христа. Павло тричі підкреслює ту саму думку: «Хай кожний так поводиться, як уділив йому Господь та як Бог кожного покликав. Так я наказую по всіх Церквах» (7, 17). «Кожний нехай зостанеться у тому стані, в якім Бог його покликав» (7, 20). «Хай кожний, брати, перед Богом лишиться у стані, в якому був покликаний» (7, 24). Серед конкретних прикладів, які апостол наводить, – походження з юдаїзму або поганства. Не потрібно ні відрікатися юдейського походження, ні соромитися поганського, але цінувати свою гідність християнина. Те, що об'єднує, – «зберігання заповідей Божих» (7, 19; пор. Гал. 6, 15).

Інший приклад – відображення різниці статусу в суспільстві: серед християн були й раби, й вільні; й римські громадяни, й представники інших етносів. Усі люди – Господні раби, але водночас усіх християн, незалежно від їх соціального статусу, Христос визволив до справжньої свободи. Християнин має бути свідомим своєї гідності та цінувати гідність інших: «Ви куплені високою ціною», – нагадує апостол Павло, – «не ставайте рабами людей» (7, 23; пор. 6, 20).

Перевага дівицтва і гідність подружжя (7, 25-40)

Провідна тема цілого цього уривка – порівняння подружнього стану та дівицтва. З усією очевидністю, Павло надає перевагу дівицтву. Такі слова, як: «мені вас (одружених) жалко» (7, 28); «робить краще» той, хто не видає свою доньку заміж (7, 38); «буде щасливіша» вдова, коли залишиться неодруженою (7, 40), – виразно це підтверджують. Так Павло вважає не тільки тому, що сам неодружений (7, 7. 8), він добре розуміє причину такого свого переконання й такого свого вибору стану.

Апостол свідомий, що стан дівицтва не є обов'язковим: «коли оженишся, ти не згрішив; і коли жінка виходить заміж, не грішить» (7, 28); «той, хто віддає свою дівчину (тобто дочку) заміж, робить добре» (7, 38). Більше того, Павло виразно каже, що ці його слова – не Господня заповідь, яка зобов'язує всіх. «Що ж до дівиць, то наказу Господнього не маю», – визнає він, проте відразу уточнює: «даю раду як той, хто завдяки милості Божій гідний довір'я» (7, 26), тобто як Христовий апостол.

Подає Павло й інші мотиви свого переконання, яке не тільки не суперечить словам Ісуса Христа, записаним у Мт. 19, 11-12, а цілком згоджується з ними: «Я ж хочу, щоб ви були без журби. Хто нежонатий, клопочеться про Господні справи, як подобатися Господеві; а хто жонатий, клопочеться про справи цього світу, як догодити жінці, і він поділений…» (7, 32-34). «Кажу це вам на вашу користь, – не щоб накинути на вас петлю, але щоб ви гідно та ревно трималися Господа» (7, 35). А закінчує Павло обговорення цієї теми так: «Думаю, що і я маю Духа Божого» (7, 40).

Апостол не забуває пояснити, що подружжя – риса цього віку, оскільки обумовлене тілесною природою людини: «Жінка прив'язана до свого чоловіка, скільки віку його. Коли ж чоловік умре, вона вільна; за кого вона хоче, може вийти заміж, аби лише у Господі це було» (7, 39). Проте центральною частиною цілого уривка 7, 25-40 є ці слова: «Ось що, брати кажу: Час короткий. Тож

нехай ті, що мають жінок, живуть, немов би й не мали; і ті, що плачуть, – немов би й не плакали; і ті, що веселяться, – немов би не веселилися; і ті, що купують, – немов би не посідали; і ті, що користуються цим світом, – немов би й не користувались, – бо проминає образ світу цього» (7, 29-31).

Відповідальність за інших (8, 1-11, 1)

Усі три наступні глави Першого послання до коринтян можна вважати об'єднаними навколо однієї теми: відповідальність кожного християнина за інших членів християнської громади. Починає та закінчує апостол Павло цю тему роз'ясненням питання про те, чи можуть християни їсти м'ясо тварин, принесених язичниками в жертву (8, 1-13; 10, 23-30). Пояснюючи це делікатне і водночас, важливе для коринтської Церкви питання, Павло подає за зразок свою поведінку (9, 1-27; 10, 31-11, 1), а також наводить приклади з Писання Старого Завіту (10, 1-13), перестерігаючи перед гріхом ідолопоклонства та відходу від віри в єдиного Бога (10, 14-22).

Споживання м'яса з поганських жертв (8, 1-13)

Перші слова цього розділу: «Що ж до ідоложертовного м'яса» (8, 1) – підхоплені згодом ще раз (8, 4), започатковують нову тему, яка знаходить своє логічне завершення аж у 1 Кор. 10, 31-11, 1. Павло розпочинає аргументацію, як звичайно, від тези, яку всі його адресати поділяють: «ми знаємо, що ідол є ніщо у світі, і що немає іншого Бога, крім одного» (8, 4). Порівнюючи віру Церкви та релігію поган, котрі вшановують так званих численних «богів» і «панів», Павло підсумовує: «є лиш один Бог, Отець, від якого все і для якого – ми; і один Господь Ісус Христос, через якого – усе, і ми – через нього» (8, 6). Це віра ізраїльського народу (Втор. 6, 4), поглиблена завдяки Божому об'явленню в Ісусі Христі, котрого Павло, як і вся Церква, величає Господом і вшановує як Бога, єдинородного Божого Сина. Тільки Бог – причина усього створеного і його остаточна мета, тільки Син Божий – посередник створення та спасіння.

«Та не всі мають це знання», – відразу перестерігає Павло. Не розуміючи ще до кінця змісту християнської віри, декотрі християни поганського походження, як це буває і наш час, легко могли б шукати поєднання – в істоті неможливого – своїх давніх вірувань з тим, що пропонує християнство. Нам відомо, каже Павло, що є тільки один Бог, інших немає, тому м'ясо жертвуваних ідолам тварин їсти не заборонено: «страва не зближує нас до Бога: коли не їмо – не втрачаємо нічого, ані коли їмо – не набуваємо нічого» (8, 8). Проте необхідно бути уважними, щоб ця свобода «не стала причиною падіння для слабких» (8, 9), котрі можуть споживати м'ясо як таке, що було жертвуване ідолам.

Головне вістря атаки апостола спрямоване у бік тих, котрі мають знання віри, але нечутливі на потреби інших, не зважають на невпевненість їхнього сумління. «Бо коли хтось побачить тебе, що маєш знання, як ти у капищі сів за стіл, то чи ж його сумління, бувши слабке, не буде заохочене їсти ідольські жертви?» – запитує апостол кожного зі своїх адресатів і докоряє: «Таким то чином твоє знання погубить немічного брата, за якого Христос помер! Грішивши так проти братів і ранивши їх слабовите сумління, ви грішите проти Христа!»

Ще на самому початку цієї теми Павло зазначив: «…знання роздимає, а любов будує. Коли хтось думає собі, що він щось знає, той ще не знає, як треба знати. Якже хтось любить Бога, той спізнаний Ним» (8, 1-3).

То як треба поводитися? З відповідальністю за слабких у вірі! «Якщо страва призводить брата мого до гріха, повік не буду їсти м'яса, щоб не спокушувати мого брата», – коротко й рішуче робить підсумок Павло.

Свобода, відповідальність, служіння (9, 1-27)

Подаючи конкретне розв'язання важливої для коринтян справи, Павло не зупиняється на цьому, але розглядає принципи й основи християнського служіння та життя в дусі Євангелія. З одного боку, ця тема дає можливість Павлові пояснити свою особисту позицію та розуміння свого апостольського звання й служіння. З іншого боку, автор послання має нагоду поставити себе за приклад для наслідування та вказати коринтянам принципи достойної християнської поведінки.

Серія риторичних, таких, що містять уже в собі

самих відповідь, запитань розпочинає цю частину послання. Після заміни питальних речень на розповідні, отримуємо портрет апостола Павла, змальований ним самим. Він цілком вільний у своїх діях, справжній апостол, «бачив» Господа Ісуса Христа, тобто особисто зустрівся з Ним воскреслим. Зокрема ж Павло – апостол для коринтян, бо був засновником їхньої Церкви.

Павло, як і інші апостоли, має право сам обирати, що може їсти, що ні; має право зустрічатися чи співпрацювати з особами протилежної статі, без докорів і підозр; має право не працювати фізично, здійснюючи служіння апостола й вчителя віри. Завдання, яке він як апостол виконує, заслуговує на належну винагороду з боку тих, кому він служить проповіддю слова.

Кожна сумлінна праця заслуговує на нагороду, бо навіть віл, який молотить, може спожити дещо зі збіжжя під його ногами, і сам закон Божий це йому гарантує. За думкою Павла, ця норма закону описує не лише один конкретний випадок, це – принцип справедливої винагороди за працю. Подібно як старозавітні священики мали гарантовану частку з жертвуваних Богові дарів, так само «Господь звелів тим, що проповідують Євангелію, з Євангелії жити» (9, 14).

Павло, однак, не використовує цього та не домагається своїх прав, «щоб не робити ніякої перешкоди Євангелії Христовій» (9, 12). З іншого боку, апостол розуміє, що проповідь Євангелія – його обов'язок, за який відповідає перед самим Богом. Щоб мати нагороду від Бога, Павло чинить понад те, що обов'язкове, – проголошує Євангеліє даром, не користуючись правом матеріальної винагороди за працю (9, 18).

У прекрасному засвідченні щирості та великодушності своїх намірів (9, 19-23) Павло висловлює прагнення приєднати усіх до віри в Христа: «Для всіх я став усім, щоб конче деяких спасти. Усе я роблю заради Євангелії, щоб став я співучасником її» (9, 22-23).

Павло порівнює себе з учасниками спортивних змагань: бігунів, учасників кулачних боїв. Мабуть, загальноеллінські спортивні ігри, які проводилися щодва роки в місцевості Істмія поблизу Коринта (зокрема, у 51-ому році, коли Павло був у цьому місті) і за популярністю поступалися тільки олімпійським, надихнули Павла на такі порівняння. Вказуючи на інтенсивність особистої духовної праці та боротьби, апостол виявляє спонуки, якими він при цьому керується: «Кожний змагун стримується від усього; однак ті – щоб тлінний вінець здобути, а ми – нетлінний. Тож і я біжу, та не як навманці; веду кулачний бій, не як повітря б'ючи, а умертвляю своє тіло та поневолюю, щоб, проповідуючи іншим, я сам, бува, не став непридатним» (9, 25-27).

Пересторогі (10, 1-13)

Приклади зі священної сторії, які Павло наводить, мають силу беззаперечних аргументів. Усі «батьки», тобто предки ізраїльтян, коли вийшли з Єгипту, були під хмарою, перейшли через море, хрестилися (по-іншому: занурилися в воду, перейшли очищення, відродилися завдяки вірі) в хмарі та в морі, споживали ту саму духовну страву й напій... «Одначе, багато з них були не боговгодні, тому вони й полягли в пустині», – констатує сумний факт Павло.

Подальші пересторогі: перед пожадливістю лихого (прагненням чинити зло), ідолопоклонством, розпустою, спокушуванням Господа, наріканням – мають на меті зберегти нове покоління Божого народу, тепер уже християн, від хибних дій: «Тож, коли комусь здається, що він стоїть, нехай уважає, щоб не впав» (10, 12). Подальше речення є синтезом усього багатовікового досвіду вибраного народу: «Вас не спостигла ще спокуса понад людську силу. Бог вірний: він не допустить, щоб вас спокушувано над вашу спроможність, але разом із спокусою дасть вам змогу її перенести» (10, 13). Не Бог винен, що спокуса буває сильніша від людини, але людина сама, котра не протистоїть спокусі, не покладає надії на Бога.

Небезпека ідолопоклонства (10, 14-22)

Апостол знову повертається до теми, яку розпочав швидше (8, 1. 4), щоб подати нові аргументи. Справа дуже важлива, особливого значення, тому Павло добирає слів, бажаючи привернути увагу адресатів. Називає їх: «мої улюблені» (10, 14; ще в цьому посланні тільки двічі: 4, 14 та 15, 58; цей же термін у 4, 17 стосується Тимотея); вживає рішуче слово «втікайте»; закликає до розсудливості: «Я вам говорю як розумним: судіть ви самі, що кажу» (10, 15).

Які ж аргументи наводить Павло? Пресвята Євхаристія – це участь у Христовій жертві, причастя Його Тіла та Крові; споживаючи Христові Тіло та Кров, усі вірні єднаються до такої міри, що стають одним тілом. Жертвуючи ідолам, яких насправді немає, погани складають насправді жертву не Богові, в якого не вірять, а бісам, Божим противникам. Участь в ідольській жертві є зневагою Бога, а ті, хто беруть у ній участь, розривають єдність із Богом, стають спільниками бісів.

Підсумок (10, 23-11, 1)

Павло знову повертається до практичних питань: чи можна і чи потрібно їсти м'ясо тварин, яких погани приносили в жертву? Річ у тому, що це м'ясо, після заколення тварин, вільно продавали на ринку, й далеко не завжди було відомо, яке його походження.

Павло, щоб дати вичерпну відповідь, починає з тези, яку вже попередньо наводив, у трохи іншому звучанні: «Усе дозволене, але не все корисне; усе дозволене, але не все будує» (10, 23; пор. 6, 12). Імовірно, слова «все мені можна» були в середовищі Павлових адресатів загальновідомим гаслом, яким можна було оправдати будь-яку дію, запевнити вседозволеність. Павло, бувши й сам проповідником справжньої свободи в Ісусі Христі, не заперечує цієї думки, але її суттєво змінює: Усе мені можна, але з того, що веде до добра, до сповнення Божої волі!

Подібно, як у 1 Кор. 6, 12: «Все мені можна, та я не дам нічому заволодіти надо мною», – так і тут, у вислові: «не все будує», – апостол звертає увагу на те, що справжня свобода передбачає вільний і відповідальний вибір. Який же критерій цього вибору, що лежить в його основі? «Ніхто хай не шукає для себе користи, лише – для другого» (10, 24). Отож, мірою вибору є не власна користь, а Божа заповідь любові ближнього!

Звідси висновок: не потрібно розпитувати, чи м'ясо на ринку було жертвуване ідолам, чи ні, можна спокійно усе споживати з подякою як Божий дар, даний на поживу, «Господня бо земля та її повнота» (Пс. 24, 1). Проте, якщо хтось попередив, навіть невіруючий, а отже, якщо для нього це важливо, потрібно зважити на це попередження, не їсти ідоложертовного заради сумління того, хто попередив.

«Чому бо моя свобода мала б судитись іншого сумлінням?» – запитує Павло. І дає відповідь: «Чи ви, отже, їсте, чи п'єте, чи що-небудь робите, усе робіть на славу Божу! Не будьте причиною спокуси ні для юдеїв, ні для поган, ні для Божої Церкви» (10, 29. 31-32). І ставить за приклад себе: «Отак і я сам намагаюся догодити всім у всьому, не шукаючи для себе користи, лише для багатьох, щоб спаслися» (10, 33) і закликає своїх адресатів: «Будьте моїми послідовниками, як і я – Христа» (11, 1; пор. 4, 16). ■

Закінчення у наступному числі.

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ У КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У суботу, 10 липня 2010 року, в місті Кам'янець-Подільському відбулася визначна подія – посвячення відбудованого василіянського храму Пресвятої Трійці.

Перша історична згадка про храм Пресвятої Трійці у Кам'янці-Подільському сягає 1582 року, а історія василіянського монастиря починається в 1722-1723 роках, коли при церкві Пресвятої Трійці оселилися ченці-василіяни й заснували тут греко-католицький монастир, який проіснував до 1795 року. У 1935 році храм було повністю зруйновано атеїстичним комуністичним режимом.

З виходом Української Греко-Католицької Церкви з підпілля почалось духовне відновлення українського народу та відродження його святинь. У 1993 році з благословен-

ня протоігумена о. Василя Мендруня, ЧСВВ ченці-василіяни повернулися до Кам'янця-Подільського та зайнялися відновою зруйнованого храму. Найбільше до цього спричинився теперішній настоятель монастиря о. Йосиф Будай, ЧСВВ. Саме завдяки його зусиллям було завершено відновлення храму. Довгих п'ять років о. Йосиф трудився, аж поки запанувала історична справедливість – у відновленому храмі знову служиться Безкровна Жертва – Служба Божа.

На свято посвячення храму прибуло багато гостей, переважно з Галичини – ченці-василіяни з різних монастирів, багато мирян, єпархіяльні священики, в основному з Тернопільсько-Зборівської єпархії, що душпастирюють на Хмельниччині, єпископ та священики Римо-Католицької Церкви, представники різних конфесій Кам'янець-Подільського, представники місцевої влади та ін.

Обряд освячення розпочався об 11. 00 год. Його здійснив Владика Василь Семенюк, єпископ Тернопільсько-Зборівський. Згідно обряду освячення храму Владика Василь помолився молитви освячення, потім разом зі священиками помив престіл, вклав мощі, опісля вони покрили престіл обрусами та поставили кивот. Потім єпископ помазував стіни храму спеціальним миром, а о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні, кропив свяченою водою.

Після посвячення храму розпочалась Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Кир Василь. З ним співслужили єпископ Леон Дубравський (РКЦ), Протоігумен та багато священиків.

Під час проповіді Владика Василь Семенюк наголосив на важливості свята – посвячення храму Пресвятої Трійці. Він висловив слова вдячності о. Йосифу Будаю, ЧСВВ. Владика сказав: «Дякую отцю Йосифу за працю, за віру в допомогу Господа Бога. Сьогодні я схиляю голову перед отцем за працю в становленні храму». Опісля він наголосив на вартості та важливості монашого покликання. 2010-й рік наша Церква проголосила роком монашого покликання. Владика заохотив молитися за добрі та ревні покликання до монашого стану, а вже покликаних закликав до місії, особливо на східних теренах України – саме цього сьогодні найбільше потребує наша Церква та Україна.

Після Служби Божої Владика Василь Семенюк вручив о. Йосифу Будаю, ЧСВВ подячну грамоту за організацію відбудови монастирської церкви отців Василіян у Кам'янці-Подільському. Опісля о. Йосиф подякував усім тим, хто спричинилися до відновлення храму – всім доброчинцям, незалежно від складеної ними пожертви. Найперше він подякував місцевій владі в особі п. Анатолія Нестерука, міського голови Кам'янець-Подільського. Отець Йосиф передав місту в особі його голови благословення Святішого Отця Бенедикта XVI, Папи Римського. Натомість, від себе міський голова вручив о. Йосифу медаль – найвищу нагороду міського голови за заслуги перед громадою. Мер сказав: «Церква Святої Трійці стала візитною карткою нашого міста. На будівництво виділялися кошти також і з міського бюджету: на мідь для покрівлі, бруківку, на освітлення храму вночі». Мер також висловив сподівання, що «в історії більше не буде такого, що влада руйнуватиме храми». Опісля о. Йосиф запрошував до слова представників різних конфесій, з якими він плідно співпрацює.

Свято завершилося освяченням фонтану біля церкви. Після освячення о. Йосиф запросив всіх присутніх на святкову трапезу. ■

ПІДДИЯКОНСЬКІ ТА ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В АЛЬБЕРТІ, УРОЧИСТОСТІ В МОНДЕРІ

О. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

19 червня цього року у Василіянському студійному домі в м. Едмонтон (провінція Альберта, Канада) Преосвященний владика Кир Давид Мотюк з Едмонтонської єпархії вділив свячення читця, свічконосця, співця та піддиякона для ченця Василіянського Чину Йосафата Томи Кобака. Філософські студії василіянин Тома Кобак закінчив раніше, в Україні в Брюховичах (ВІФБС), а сьогодні навчається на теології у Newman Theological College (NTC) в м. Едмонтон. Свячення відбулися у каплиці Покрови Basilian House of Studies (Василіянському студійному домі), де є директором о. Гавриїл Габер, ЧСВВ, родом з України. На святковому дійстві були присутні місцеві студенти-василіяни, отці з Едмонтона та гості-миряни.

А вже 27 червня з нагоди храмового празника монастиря святих апостолів Петра й Павла отців Василіян у м. Мондері, згаданий уже Тома Кобак, ЧСВВ отримав дияконські свячення з рук митрополита Вінніпезького та архиєпископа Вінніпезької архиєпархії (Канада) Лаврентія Гуцуляка, ЧСВВ в часі Архиєрейської Божественної Літургії, в якій взяли участь багато прибулих вірних, духовенство, зокрема о. Ігнатій Головайчук, ЧСВВ, ігумен Мондерської обителі, о. Гавриїл Габер, ЧСВВ, о. Йосиф Підскальний, ігумен монастиря св. Василія Великого з м. Едмонтон, студенти-василіяни, мер Мондеру, «Лицарі Колумба» ("Knights Of Columbus"), сестри Служебниці та ін. Вірні також тоді святкували 50-ліття священичого служіння о. Ісидора Дзядика, ЧСВВ із м. Вінніпег.

У проповіді на Св. Літургії, що відбувалася на відпустовій площі неподалік монастиря, митрополит Лаврентій наголосив на важливій ролі дияконства для Христової Церкви від самих її початків, адже вірні мали можливість побачити теж дияконські свячення. Чимало людей приступили до Св. Сповіді та прийняли до свого серця Євхаристійного Спасителя.

Після урочистого двомовного боговшанування в Мондері відбувся святковий обід у так

званому Ukrainian National Hall (українському національному залі), після якого відслужили Молебень до Богородиці. Відспівали його стихири Служебниці. Відбулося також посвячення предметів релігійного вжитку. Охочі мали хорошу нагоду відвідати унікальний Василіянський музей, що розташований недалеко від монастиря.

Пізніше розпочалася святкова вечеря вже в м. Едмонтон (приблизно 80 км від Мондеру) з багатьма запрошеними гостями та митрополитом-святителем Лаврентієм Гуцуляком у Василіянському домі студій, де сьогодні проживає новодиякон Тома Кобак, ЧСВВ.

Отець-диякон Тома цієї осені продовжить свої богословські студії в Newman Theological College та готуватиметься з ласки Всевишнього до прийняття Св. Тайни Священства в прийдешньому часі. ■

ОБЛЕЧИНИ В КРЕХОВІ

бр. Йосафат ПОПОВИЧ, ЧСВВ

У понеділок, 12 липня 2010 р. Б. у свято Святих Верховних Апостолів Петра і Павла в Крехівському василіянському монастирі св. Миколая відбулася урочиста подія – монаші облечини чотирьох братів-кандидатів: Володимира Ничака, Олександра Хмари, Василя Печорника, Дмитра Салатого.

Урочисту Святу Літургію очолив маґістр Крехівського новіціяту о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ у співслужінні о. Матея Химинця, ЧСВВ, о. Никодима Гуралюка, ЧСВВ, о. Германа Ничака, ЧСВВ (рідний брат новооблеченого бр. Еміліяна). Також були присутні монахи, монахині, батьки, друзі та гості новооблечених братів.

Під час третього антифону двоє братів-новиків завели кандидатів до церкви та розпочався обряд облечин. Після відчитання формули на новіціят відбулося постриження братів, під час якого вони отримали нові імена: Еміліян, Еммануїл, Антоній, Христофор-Дам'ян. Потім брати зодягнулися в монаший одяг: василіянський габіт, ремінь та каптур.

На це свято завітав хор з с. Угринів Івано-Франківської обл., який своїм співом звеличив Божественну Літургію. Після завершення Літургії зі словом подяки від новооблечених братів звернувся бр. Еміліян. Він подякував о. маґістру за його працю, також рідному брату о. Герману Ничаку, ЧСВВ, батькам і всім присутнім.

Під час святкового обіду відбувся невеличкий концерт за участю вищезгаданого хору. Звучали різні пісні в хоровому виконанні, а також на бандурі. Зі словом подяки звернулася мати бр. Антонія, яка від щирого серця привітала братів і побажала їм всього найкращого.

Вітаємо наших братів-новиків і бажаємо їм Божого благословення, опіки Пресвятої Богородиці та витривання в покликанні аж до смерті! ■

ДОВІЧНА ЧЕРНЕЧА ПРОФЕСІЯ В КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

бр. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Чернечий стан приймається повноправно й остаточно через довічну чернечу професію. Вона ґрунтується на святій Тайні Хрещення і є її здійсненням і поглибленням. Складенням обітів послуху, чистоти й убожества чернець назавжди й цілковито посвячується Богові.

В неділю 18 липня 2010 р. Б., у Крехівському монастирі св. Миколая склали урочисту професію довічних чернечих обітів убожества, чистоти й послуху десятеро братів-василіян: Єронім Грім, Павло Федусів, Михайло Лехновський, Іпатій Ващишин, Йосиф Микитин, Никифор Курнат, Яків-Сергій Уніч, Володимир Маланюк, Йосафат Вінтоняк та Ілля Фіголь.

Урочиту Святу Літургію очолював о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук. З ним співслужили генеральний секретар Василіянського Чину о. Єфрем Кончак, ігумен Крехівського монатиря о. Пантелеймон Саламаха та ще багато священиків.

У проповіді о. Протоігумен наголосив на великій цінності монашого покликання, величі принесеної через складення обітів Богові жертви, необхідності самозречення й постійної праці над собою, щоб цих обітів вірно дотримуватись.

По завершенні Літургії бр. Йосиф Микитин від імені новопрофесів подякував батькам, настоятелям, усім співбратам за виховання, допомогу й підтримку. ■

ДЛЯ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УГКЦ ПРИЗНАЧЕНО ЄПИСКОПА-ПОМІЧНИКА

3 серпня 2010 року у Канцелярії Києво-Галицького Верховного Архиєпископа УГКЦ повідомили, що Святіший Отець Венедикт XVI потвердив вибір Синоду Єпископів УГКЦ, згідно з яким ієромонах Венедикт Алексійчук, Студит став єпископом-помічником Львівської архиєпархії.

Ієромонах Венедикт Алексійчук народився 16 січня 1968 року в селі Борщівка Костопільського району Рівненської області. Після навчання у школі та в Рівненському медичному училищі працював на станції швидкої медичної допомоги, служив у війську. У 1990-1993 роках навчався у Духовній семінарії у Дрогобичі. Висвячений на священика 29 березня 1992 року і призначений парохом села Бистриця Дрогобицького деканату, душпастирював при церкві Святої Трійці у Дрогобичі. У 1992-1994 роках при Патріаршій катехитичній комісії відповідав за організацію місійної праці на Східній Україні. 13 травня 1993 року прийнятий до Святоуспенської Унівської лаври монахів Студійського уставу. Отримав мо-

наший постриг 13 жовтня цього ж року. 3 липня 1994 року душпастирював у новоствореному монастирі Святих Бориса і Гліба у Полоцьку та на парафіях у Вітебську, Могилеві, Гомелі, Бресті, був духівником молодіжної християнської організації в Мінську в Білорусі. У 1996 році закінчив Люблінський католицький університет.

У 1996-1999 роках перебував в місті Сан-Кетерінс (Канада) з метою заснування там нового монастиря. У 1999-2010 роках, протягом двох каденцій виконув служіння ігумена Святоуспенської Унівської лаври, а також був членом Патріаршої комісії у справах монашества, головою секретаріату Собору монашества УГКЦ, очолював Літургічну раду та Раду вищих настоятелів чоловічих інститутів богопосвяченого життя УГКЦ. 18 квітня 2008 року в Люблінському католицькому університеті захистив докторат на тему: «Настоятель як духовний отець. Дослідження в світлі творів преподобного Теодора Студита». ■

ХРАМ СВ. ПАНТЕЛЕЙМОНА ОБ'ЄДНАЄ ПРАВОСЛАВНИХ І ГРЕКО-КАТОЛИКІВ

Роман ІВАСІВ

Вперше в Україні УГКЦ та УПЦ КП спільними силами розпочинають зводити храм у Коломиї. Символічно, що його будівництво розпочато 29 липня і приурочено до чергової річниці Володимирового Хрещення Руси-України.

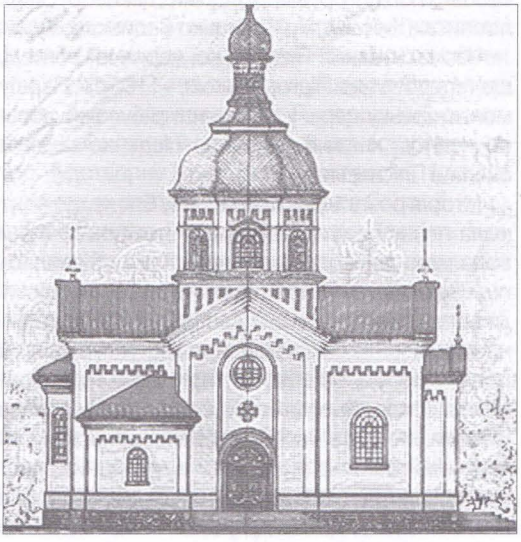

Нагадаємо, що українська Церква київської традиції була унікальним явищем у світовому християнстві, зберігаючи тривалий час єдність із Сходом і Заходом. Церква святого Пантелеймона постане на території онкодиспансеру – місця терпінь і випробувань, де фізично хворі люди чи не найбільше потребують духовної розради та опіки. Благословили спільне спорудження нової церкви єпископи Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Миколай Сімкайло та Коломийської єпархії УПЦ (КП) Іоан Бойчук.

Прихильників поєднання українських християнських Церков київської традиції завжди було вдосталь на різних рівнях церковної ієрархії, клиру й вірних. Ідею такого поєднання свого часу обстоювали як православні, так і греко-католицькі ієрархи – митрополити Андрей Шептицький, Іларіон Огієнко, Василь Липківський і Йосиф Сліпий. Сьогодні ця ідея як ніколи необхідна для національного й духовного об'єднання України. На сучасному етапі прикарпатські владики Кир Миколай (УГКЦ) і Кир Іоан (УПЦ КП) в цьому плані доклали багато особистих старань, що може слугувати добрим прикладом для всієї країни. Вони розпочали спільні відправи Хресної дороги, молебнів, водосвяття, спільні чування біля плащаниці, підтримували різноманітні проекти й заходи. Звісно, що такі добрі братерські відносини між єпархіями реально працюють на поєднання християн, закладається добрий фундамент для духовної співпраці Церков, для добра нашого народу і на прославу Божу. А реалії сьогодення самі підказують найкраще місце такої співпраці – поле соціального служіння християнської Церкви, адже соціальні доктрини кожної означеної конфесії ґрунтуються передусім на визнанні й реалізації в суспільному житті цінностей, які несе Євангеліє – служіння ближньому, особливо немічним і хворим, тобто «найменшим світу цього». ■

ПІДГОРЕЦЬКИЙ МОНАСТИР ОО. ВАСИЛІЯН

Підгорецький монастир ЧСВВ, що здавна звався Пліснеським, один із добре відомих в краю і за його межами осередків чернецтва в Україні, оповитий славою княжого походження.

Доля цієї давньої чернечої обителі, її заснування, початки діяльності, пов'язані із стародавнім літописним містом Пліснеськ, яке згадується в «Слові о полку Ігоревім», у відомих давньоруських літописах: Київському і Галицько-Волинському.

Час заснування Пліснеської чернечої обителі, що тепер зветься Підгорецькою, – 1180 рік. Першу монастирську церкву та монастир було збудовано коштом княжни Єлени на південно-західній околиці Пліснеська.

Історія розповідає про княжну Єлену, що вона мала певну недугу (яку саме – невідомо). Коли вона молилась до Богородиці, Та їй об'явилась під час молитви й мовила до неї, щоб вмилась у джерелі, яке почало бити з під Її ніг. Коли княжна вмилась, то захворювання минуло, а вона в подяку побудувала монастир і храм Преображення Господнього, бо Пречиста була повита світлом, як Ісус в часі Преображення. Даний історичний факт підтверджує й відповідний текст меморіальної таблиці: «Високопреподобна княжна Єлена, дочка великого князя Всеволода, у 1180 році цей монастир вперше заснувала, який опісля ясновельможний Станіслав Конецпольський, воєвода Сандомирський, відновив, надалі найясніший Ян III, король польський, щедрими дарами обдарував та надав привілеї. Теж саме зробили королевичі Констянтин і Якоб. Саме тому вдячні монахи цього монастиря, про ці їх добродійства пам'ятаючи, й викарбували цю меморіальну плиту».

Цей храм простояв аж до 1706 року. В 1726-1750 рр. відбувалося спорудження сучасної монастирської церкви. Архітектурний комплекс монастиря: двоповерховий будинок келій, церква – пам'ятка барокової архітектури галицької школи XVIII ст. 21 квітня-24 вересня 1692 р. в історичних джерелах вперше зафіксовані чуда від стародавнього образу Пресвятої Богородиці в церкві с. Голубиця. Після чого єпископ Йосиф

Шумлянський своєю Грамотою від 14 квітня 1694 р. проголосив ікону Чудотворною та наказав перенести її до Підгорецького монастиря, що звався здавна Пліснеським. З 21 квітня до 24 вересня 1692 р. ікона Пресвятої Діви плакала ревними сльозами, також в чудесний спосіб захистила обитель від татар у 1770 р. та охоронила від «морову пошесті». Люди зцілялись біля образу, навертались до Бога. Образ сприяв віднові любові в сім'ях та допомагав у інших потребах.

Одного разу зцілився молодий граф, котрий впав з коня під час ловів і не міг після цього випадку більше ходити. Він наказав принести себе до церкви перед ікону, а після молитви перед нею вийшов своїми ногами з храму. Біля джерела зцілилась жінка, котра мала ґулю під рукою, завбільшки з курячк яйце. Після того, як жінка помолилась до Богородиці та помила ґулю водою, вона зникла.

У 1754-1759 рр. відбулося встановлення великого іконостасу, окраси монастиря, за проектом п. Павла Гіжипцького. В Україні є лише два такі: один –у Львові, у колишньому костелі Івана з Дуклі, а тепер церкві Святого Андрія Первозванного, другий – у Підгірцях.

7 квітня 1754 р. відбулась коронація ікони за понтифікату Святішого Отця Венедикта XIV, Папи Римського, який відповідним Декретом надав го-

ловному престолу монастирського храму Привілей повного повсякчасного відпусту. Тобто, кожна Божественна Літургія, відправлена на цьому престолі, надає вірним повний відпуст за умови доброї Святої Сповіді та Святого Причастя.

2002 р. від раку шкіри біля ікони зцілилась 16-річна дівчина Соломія. Медики передбачали їй жити всього два місяці. Після того, як дівчина звернулась до о. Степана Романика – ігумена, щоби він відслужив перед іконою 9 Служб Божих за її здоров'я і він це виконав, – дівчина одужала. Лікарі засвідчили, що одужання не могло статися природнім шляхом.

2003 р. чоловік зцілився від цирозу печінки. Коли він захворів, його полишили сили, його вага становила 46 кг, це менша частина того, що він важив. Після ревних молитов коло ікони, його неміч минула. Багато інших було ще зцілень біля ікони та джерела. Медики довели, що вживання води з джерела лікує зоб, бо вода має цілющі мінерали та містить йод.

Століттями йшли сюди люди, і тепер вони йдуть за поміччю, хоч святиня була сильно знищена в часи комунізму, коли з неї зробили туберкульозну лічницю.

Зцілення Соломійки (м. Київ)

На початку, приблизно, 2001 року в Соломійки виявили рак шкіри. Батько дівчинки, Любомир, не хотів погоджуватись з хворобою дитини. Він поїхав з донькою до США, де дівчині провели три операції з трансплантації шкіри, хіміотерапію. Але всі спроби виявились марними. Коли повернулись на Україну, то стан дитини вже погіршився. Щоб хоч трошки втішити Соломійку, батько вирішив зробити їй турне по Україні, – насправді це мало стати для неї прощанням зі світом. Вони приїхали до Львова, подорожували до Олеського замку, а там дізнались про Підгорецький замок, згодом відвідали й монастир. В монастирі почули про Чудотворну ікону. Батько попросив, щоб тут відправили дев'ятницю за здоров'я Соломії через посередництво Чудотворної ікони (дев'ять четвергів підряд відправляється за важкохворих, характерним є тільки для католицьких святинь). Але оскільки Соломії залишалось два місяці на земній стежині (такий прогноз зробили медики), то домовились відправити дев'ятницю дев'яти днів.

Приблизно на 12-ий день по завершенні дев'ятниці п. Любомир зателефонував і сказав: «Соломія попросила чогось солодкого, печива». Отець зреагував на це неадекватно: це, мовляв, дитина, і є цілком природно, що вона бажає солодощів. «Ви мене не розумієте, – відповів п. Любомир, – до сьогодні вона відмовлялась від їжі, а їла на вмовляння. Тепер просить сама.» Після цього випадку стан дівчинки став покращуватись, а за два місяці вона почувала себе цілком добре. Задовільний стан здоров'я підтвердили й медики – дівчина цілком здорова. Професор, котрий займався її лікуванням, був вельми здивований: «Якщо я б не вів її лікування від початку, я б не повірив, що вона мала рак шкіри. Як медик я не в змозі пояснити її одужання, з погляду медицини це пояснити неможливо. Рак не може зникнути просто так на такій пізній стадії, без лікування. Це надприродне явище». ■

Адреса монастиря:
с. Підгірці, Бродівський р-н
80660 Львівська обл.
тел.: (03-266) 30-718, 30-716

МОЇМ ПОКЛИКАННЯМ Є НЕ ЛИШЕ ЛЮБИТИ БОГА,
але чинити так, щоб Його полюбили інші.

с. Петра ПРОЦАК, ЗСМВ
Головна настоятелька

«Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили.»
(Мт. 25, 40)

– Яким є шлях покликання до монашого стану і як Ви відчули Ваше покликання?

Перше і основне покликання кожної людини – це покликання до життя. З моменту народження ми стаємо членами найбільшої родини – людства. Покликання – це внутрішній потяг, здатність, схильність до певної справи. Ми всі покликані до життя, маємо в собі силу Святого Духа, котрий діє в нас через Святі Тайни. Смерть Ісуса на хресті не є кінцем спасіння, а початком нової місії, як Він сам про це говорив: «Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе» (Ів. 12, 32). Людина, побачивши розп'ятого Ісуса, почувши Його слова, покликана відповісти на них своїм життям. Закликаючи кожного до спасіння, Ісус Христос потребує людей, котрі б допомагали Йому в цій місії.

Згадується мені дитинство, коли мені було 6 років. Бабця часто розповідала про життя Ісуса Христа, зокрема про те, як Він покликав апостолів, як Він навчав, як Він був розп'ятий на хресті. Мене дуже вразила її історія. Я не могла зрозуміти, чому невинний Ісус був розп'ятий. Я вийшла в коридорчик і дуже довго плакала, роздумуючи над розповіддю бабці про Ісуса. Потім я повернулася до неї та попросила, щоб бабця розповіла більше про Ісуса. Бабця казала, щоб я вчилася молитися. І вона вчила мене молитов.

Розповідь про Ісуса, а особливо про розп'ятого Ісуса, про Його біль і Його страждання, запала глибоко в моє серце. Впродовж мого дитинства, зростання і дорослішання я пам'ятала про це. Я відчувала сильну жагу, потяг до молитви та духовного читання. Це був час підпілля. Я молилася з нашого старенького молитовника. А більше духовної літератури позичала в сусідів.

Коли мені було тринадцять років, в село до нашої церкви приїхав підпільний священик – о. Петро Городецький. Тоді я пішла до Святої Сповіді та прийняла Святе Причастя. В той час я особливо пережила присутність Христа, Його любов у своєму серці. Це було поштовхом до зростання в покликанні, яке я виразно відчула, і завдяки якому пізніше вступила до Згромадження Сестер Милосердя св. Вінкентія.

– Розкажіть історію Згромадження та яким чином за часів підпілля Церкви сестри витривали у вірі та давали свідчення Христа?

Св. Вінкентій а Павльо є покровителем нашого Згромадження. Це великий муж і творець діл милосердя. Папа Іван Павло II назвав св. Вінкентія «Серцем Христа у світі убогих». Він народився у 1580 році в місцевості Пуї, що недалеко міста Дакс на півдні Франції. Сьогодні його рідне село має назву Сент Вінсент, на честь свого видатного земляка. У 1649 році св. Вінкентій здійснює Божий задум та засновує спільноту сестер Милосердя в Франції, яка

згодом поширюється по всій Західній Європі та за океаном.

У 1837 р. отцем Костянтином Янсеном було засноване чернече Згромадження Сестер Милосердя св. Вінкентія у Бельгії, в м. Деньзе.

На початку XX століття в Галичині діяло вже чимало монастирів різних уставів, та не було такого, для якого головним в діяльності стала б праця задля нещасних, обездолених, немічних – тобто потребуючих загалом. Під натхненням Святого Духа Митрополит Андрей Шептицький постановив заснувати в Україні Згромадження Сестер Милосердя Східного обряду. З благословення Папи Римського 25 березня 1922 р. Митрополит посилає до Бельгії на новіціят перших дівчат. Цю велику місію Андрей Шептицький віддає під Покров Пресвятої Богородиці.

Господь поблагословив добрий намір Митрополита – 8 червня 1926 р. перші сестри Милосердя повернулися з Бельгії на Україну та започаткували працю в Івано-Франківську, допомагаючи бідним, сиротам, недужим. Це дата заснування Згромадження Сестер Милосердя на Україні. Першою Настоятелькою Сестер Милосердя в Україні з 1926 до 1970 р. була с. Єлизавета (Аліція) Поппе, бельгійка за національністю, котра залишила свій рідний край і, взявши свій хрест, зрікшись усього, що мала, пішла услід за розп'ятим Христом. Боже Провидіння вибрало для цієї місії сильну духом монахиню з серцем, пломеніючим любов'ю до Бога. Мати Єлизавета своєю геройською посвятою для бідних і потребуючих спричинилася до швидкого зросту Згромадження в Україні та приготувала наших сестер до важких часів переслідування. Їхніми духовними провідниками були отці Редемптористи: о. де Вохт, о. Либ'як, о. Мисак, о. Козак, о. Лимішка, о. Величковський, о. Курчаба, о. Дмуховський, о. Пелех.

У 1929 році Митрополит Андрей Шептицький запрошує сестер до Львова, купує для них будинок по вул. Бічна Стрийська, 3. Настоятелькою була с. Єлизавета (Аліція) Поппе. Тут сестри створили притулок для вбогих дівчат із сільської місцевості, котрі шукали роботу в місті Львові. Сестри-монахині дбали про їхнє християнське виховання.

В 1930 р. у Львові почали будувати «Народну лічницю». Головною метою організації у Львові товариства «Народна лічниця» на початку XX століття було створення благодійної установи для надання безкоштовної медичної допомоги мешканцям Львова та всієї Галичини, незалежно від віросповідання та національності. Сестри, котрі мали медичну освіту, працювали в амбулаторії, а згодом і в лічниці. Адміністратором «Народної лічниці» була настоятелька Згромадження Сестер Милосердя св. Вінкентія сестра Єлизавета. Завдяки їй тут панував дух монашого порядку: спокій, чистота та дбайлива опіка над хворими.

В 1939 р. комуністична окупація забрала у сестер-монахинь усе, що вони мали на той час. Та черниці не падали духом. У жовтні 1939 року в приміщенні «Народної лічниці» роблять лікарню для потреб вищих чинів партії та НКВС. У 1941-1944 рр. під час німецької окупації лікарська інтелігенція відновила український шпиталь, і сестри на чолі зі своєю Настоятелькою, сестрою Єлизаветою, повернулись до лічниці.

У 1944 р. більшовицька окупація ще раз відібрала в сестер усе, окрім праці в «Народній лічниці», яку реорганізували у 3-тю міську клінічну лікарню, де вони працювали до часу виходу Церкви з підпілля. В лічниці щотижня проводилися атеїстичні лекції, присутність сестер на яких була обов'язковою. Часто з такими лекціями активісти КДБ приїжджали й у будинки, де жили сестри, однак їм не вдалося заломити жодної сестри. Не зважаючи на розходження ідей, лікарі також ставилися з повагою до сестер-монахинь. Бували випадки, коли й самі члени КДБ просили сестер про медичну допомогу для них чи їхніх рідних. Власне хворі особливо довіряли сестрам і неодноразово просили покликати священика для сповіді чи уділення Святого Причастя. Сестри запрошували до хворих не лише католицьких, але й православних священиків. Під час численних арештів духовенства Української Греко-Католицької Церкви сестри св. Вінкентія постійно приносили на пересильні пункти посилки з харчами та необхідними речами, хоча часто самі не мали, що їсти. Сестра Анаїс (Розалія) Буковецька була відповідальною за висилання таких пакуночків. Сестра Єфимія

(Меланія) Куцина навіть їздила два рази в Київську тюрму до Митрополита Йосифа Сліпого, вела кореспонденцію, за що її часто викликали на допити, а в домі сестер систематично проводили обшуки.

Підтримані словами Матері Єлизавети: «Все можу в Христі, котрий мене кріпить, в Нім моя сила», сестри спокійно, вправно та великодушно виконували доручену їм працю. Сестри в час переслідування намагалися свідчити світові, що можливо наслідувати Христа, дати відповідь на дію Святого Духа та здійснити місію своєї харизми. Вони зберегли свідчення любові до хворих, потребуючих. Мати Єлизавета багато молилася й своїм сестрам доручала постійну молитву, як засіб до святості та заохочувала до згоди з Божою волею.

У 1954 році сестер поселили у будинку по вул. Куйбишева, 12/12 а (тепер вул. Огієнка). Саме він став Матірним домом Сестер Милосердя, аж до 1992 р. та притулком для духівництва підпільної УГКЦ. Там знаходили підтримку та порятунок владики Микола Чернецький, Василь Величковський, Іван Слезюк та інші єпископи. Усі довгі тяжкі часи переслідування сестри підтримували тісний зв'язок з Митрополитом Володимиром Стернюком. Він часто таємно відправляв Літургії у монастирському домі по вул. Над Джерелом, 2 а, де сестри спільно святкували усі свята з молитвою про кращу долю України. Незважаючи на переслідування, Згромадження Сестер Милосердя ніколи не припиняло своєї діяльності.

10 грудня 1970 року після важкої недуги відійшла у вічність засновниця і настоятелька Згромадження Сестер Милосердя св. Вінкентія в Україні – с. Єлизавета (Аліція) Поппе. Як розумна та сильна жінка, вона перейшла свій нелегкий хресний шлях життя, маючи лише одне бажання: до останнього дня бути між своїми духовними дочками й спочивати на їхній рідній землі. Довгих 44 роки вона була для сестер прикладом святості, що запалював їх серця любов'ю до Бога та ближніх.

– Яким чином реалізується апостольське служіння Згромадження?

Сестри, наслідуючи свого покровителя, св. Вінкентія, спрямовують свою працю на свідчення Євангелії через чинення діл милосердя для убогих, хворих, осіб похилого віку та дітей-сиріт. Своє служіння здійснюють:

– у Львові, допомагаючи потребуючим, хворим, як лікарі та медсестри в Шпиталі ім. Митрополита Андрея Шептицького, у відділенні паліативної опіки для стареньких та важкохворих людей. Також сестри з 2002 р. обслуговують хворих у будинку «Добрий самарянин» при Головному домі Згромадження та у Винниках, у госпіталі для інвалідів;

– сестри-монахині розвивають Богом дані таланти та дарування для використання їх у всіляких починаннях і апостолятах не лише в Львові, а й у смт. Яблунів Івано-Франківської області в лікарні для одиноких людей та людей похилого віку, катехизують дітей в інтернаті; в місті Яремче опікуються дітьми-сиротами та потребуючими бідними людьми, катехизують дітей в школах;

– служать у Львові та Тернополі в Міжнародному Фонді «Карітас», відвідуючи хворих в домах та надаючи їм медичну, духовну та соціальну допомогу, катехизуючи дітей при церкві;

– сьогодні сестри Милосердя спрямовують свою працю на педагогічно-виховну діяльність в навчальних закладах (у Львівській консерваторії ім. М. Лисенка, в духовній семінарії св. Духа, в медичному коледжі ім. А. Крупинського), в школах (школа «Відродження», ЗОШ № 44, ЗОШ № 99) та при монастирській церкві св. Йосифа Обручника, а також провадять дитячий хор;

– сестри працюють в Патріаршій Комісії у справах родини, в Постуляційному бюро УГКЦ, займаються нотаріальною діяльністю;

– з 2009 р. сестри розпочали служіння в Полтавській області.

– Яким є молитовне життя монахині?

Джерелом, осередком і ціллю наших молитов є з'єднання нашої душі з Ісусом, що в особливий спосіб перебуває серед нас у Тайній Євхаристії, сестри намагаються за допомогою частих відвідин Найсвятіших Тайн наближатися до найвищої цілі їхнього покликання – бути з Ісусом. Кожного дня сестри беруть участь у Святій Літургії, яка є видимим знаком єднос-

ті цілої спільноти. Церковне правило, згідно з яким сестри моляться спільно: 1) вранці – Утреня, 1-ий і 3-ій Часи; 2) перед обідом – 6-ий і 9-ий Часи та молитви за померлих настоятелів, родичів і добродіїв; 3) увечері – Вечірня. Сестри щодня проводять розважання, яке триває тридцять хвилин та духовне читання, яке є основою молитви, нашого внутрішнього збагачення. Також сестри роблять іспит совісті двічі на день: в обід, застановляючись над тим, як вони сповняли Божу волю. Під час спільної вечірньої молитви сестри переглядають свій прожитий день.

– Як виглядає сучасний духовний провід сестер?

Головна настоятелька дбає про те, щоб всі сестри мали можливість провести річні п'ятиденні реколекції, а також щомісячно сестри мають день духовної віднови. Духовний провід в нашому Згромадженні здійснюють отці Чину Найсвятішого Ізбавителя. Сестри активно беруть участь в духовному житті Церкви: в конференціях, курсах для сестер-новичок, сестер з тимчасовими та довічними обітами, які організовує Рада вищих настоятелів та Комісія в справах монашества.

– Якими є умови вступу до монастиря та подальший розвиток життя богопосвяченої особи?

Згромадження сестер Милосердя є спільнотою осіб, об'єднаних посвяченням у чернечий стан для здійснення євангельських рад і служіння милосердям. Виховання – процес динамічний, завдяки йому людина навертається до Божого Слова і, водночас, вчиться мистецтва розпізнавання Божих знаків у реальності цього світу. Метою виховання в спільноті сестер Милосердя є виробити у кожної сестри здатність:

– з кожним кроком більш віддано та вірно слідувати за Христом у служінні милосердям;

– жити у спільноті, підтримуючи одна одну в вірності покликанню згідно з уставом та правилами.

Виховання та вишкіл у спільноті відбуваються поступово та поетапно, для кожної сестри тривають протягом усього земного життя. Передусім, це ознайомлення з харизмою засновників, входження у спільноту та практикування євангельських рад і служіння милосердям. За кожний етап виховання у спільноті відповідають спеціально підготовані сестри.

Щоб бути прийнятою до Згромадження потрібно:

– щире прагнення слідувати за Христом і жити згідно з Його Євангелієм;

– готовність служити бідним;

– фізичне і психічне здоров'я та емоційна врівноваженість;

– здатність відповідально та добровільно прийняти вимоги спільного життя;

– мати щонайменше 17 років;

– хрещення або приєднання до Католицької Церкви;

Не можуть бути прийняті особи під впливом примусу, тяжкого страху чи підступу.

Термін кандидатури триває від шести міся-

ців до одного року. Під час чину облечин сестра отримує монаший одяг: габіт, пояс, вервицю, намітку й хрест. Хрест сестри Милосердя символічно показує дві дороги, якими кожного дня сестра прямує до Христа та до людей.

Наступний етап – новіціят, який триває протягом двох років. Після новіціяту сестра складає перші тимчасові обіти на три роки, а згодом другі тимчасові обіти на два роки. Сестра, приймаючи довічні обіти, отримує перстень на праву руку, як символ вірності Христові та глибокої єдності з ним.

– Як заохотити молодь приходити до монастиря?

Щоб заохотити сучасну молодь полюбити Христа і піти за його покликом, потрібно давати своїм життям живе свідчення Євангелії, так як це робили наші сестри в період Катакомбної Церкви, котрі мужньо свідчили Христа, підтримуючи вірних і священиків у їхньому служінні. Вони залишили нам світлий приклад вірності євангельській науці та монашому правилу аж до смерті.

Повноцінне духовне життя вимагає від кожного, яким би не було його покликання, щодня присвячувати відповідний час заглибленню в тиху бесіду з Тим, Хто нас любить, щоби поділитися з Ним нашим життям і здобути просвітлення для продовження щоденної мандрівки. Це – духовна вправа, яка вимагає вірності, яка часом потребує справжніх зусиль, щоби не віддати себе метушливій діяльності. Інакше не принесемо плоду: «Як не спроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградині, ось так і ви, якщо не перебуватимете в Мені» (Ів. 15, 4).

Якраз цього року виповнюється 350-а річниця з дня смерті нашого покровителя св. Вінкентія. Наше Згромадження готується до цієї важливої події молитовною зустріччю вінкентіївської родини при храмі св. Йосифа Обручника (вул. Залізняка, 11). Св. Вінкентій писав: «Духом нашого Господа є досконала любов. Нашим покликанням є сповнення того, що чинив Син Божий, який приніс вогонь на землю, щоб усіх запалити любов'ю. Моїм покликанням є не лише любити Бога, але чинити так, щоб Його полюбили інші. Не вистачає того, що я люблю Бога, коли не любить Його мій ближній» (SVP XI, 553).

Нехай приклад життя св. Вінкентія стане для нас поштовхом до поглиблення духовного життя, до тіснішого з'єднання з Христом у служінні ближнім, пам'ятаючи заклик блаженної пам'яті Івана Павла II, щоб ми зуміли «своїм життям показати Україні обличчя Христа». ■

Розмовляв Андрій САВ'ЯК
Адреса головного дому
Згромадження Сестер Милосердя св. Вінкентія:
вул. Сельських, 14
м. Львів
тел.: (0322) 239-32-16
e-mail: sm@ukrpost.ua

МОЛИТОВНА ЗУСТРІЧ
при Крехівському монастирі отців Василіян

ієром. Анастасій Андрій КАБАЛЬ, ЧСВВ

Молитовна зустріч – це з'їзд хлопців, котрі бажають помолитися за нові покликання до монашого та священичого стану та тих, котрі відчувають поклик до монашого подвигу, але перед тим хочуть більше дізнатися про монаше життя.

Починаючи з 2006 року, кожного року в липні, напередодні празника св. Антонія Печерського, при монастирі отців Василіян у с. Крехів відбувається Молитовна зустріч. Під час цієї зустрічі хлопці разом із отцями й братами моляться за нові покликання до монашого та священичого стану, а також мають нагоду краще познайомитись із монашим життям. Цього літа з 21 по 25 липня відбулася Молитовна зустріч, на яку прибуло більше

п'ятдесяти хлопців з різних регіонів України.

Цьогорічну зустріч розпочав Владика Степан Меньок, ЧНІ, Екзарх Донецько-Харківський. У своїй промові до хлопців він звернув увагу на потребу монаших і священичих покликань, особливо на Східній Україні. Владика наголосив на тому, що сьогодні нашій Церкві та суспільству потрібні такі священики, котрі б добре знали правдиву історію Церкви і своєї Держави та котрі дбали б про єдність Церков.

Під час Молитовної зустрічі хлопці разом з отцями та братами Василіянами роздумували над Словом Божим, брали участь в Утрені, Святій Літургії, Вечірній та кожного вечора молилися вервичку в монастирському саді за нові та ревні покликання до монашого та священичого стану. Окрім спільних молінь, хлопці молилися Хресну дорогу на горі Побійній. Молилися Молебен до Пречистої Діви Марії біля джерела, опісля Молебен до Христа Чоловіколюбця біля печер, де колись жили та молилися Божі угодники Йоіл і Сильвестр. При ватрі юнаки співали релігійні пісні на прославу Бога та спільно роздумували над покликанням. Під час свого перебування при Крехівському монастирі хлопці мали змогу ввечері грати футбол і волейбол з братами Василіянами або спілкуватися з ними.

Напередодні закінчення Молитовної зустрічі відбувся Молебен за нові покликання до священичого та монашого стану, який провадив о. Пантелеймон Саламаха, ігумен і маґістр новіціяту отців Василіян. У своїй науці, зверненій до учасників зустрічі він сказав, що кожне Богом дане покликання містить у собі жертву, особливо монаше та священиче. Після слова маґістра хлопці мали змогу почути від братів Василіян історії, як вони прийшли до монастиря або як відчули своє покликання, після чого юнаки висловили свої враження про Молитовну зустріч при Крехівському монастирі.

Всі хлопці, котрі приїжджають на Молитовну зустріч, моляться за нові покликання до священичого та монашого стану, але в цьому намірі повинні молитися всі вірні, щоб через їхню молитву отримати святих, Божих проповідників, котрі молитимуться та провадитимуть нас до Божого Царства. ■

ПОРАДИ ДЛЯ ПОКОЛІНЬ

Віктор ПОЛЄТКО

Кілька місяців тому автору даної статті випала нагода ознайомитися з невеличким текстом у календарі «Місіонаря» за 1937 рік. Цей текст стосувався врегулювання відносин між традиційно «проблемними» сімейними «позиціями», і в оригіналі мав приблизно такий вигляд:

10 ПОРАД ДЛЯ СВЕКРУХ, щоб мати добру невістку

1. Пам'ятай найважливіше, що твоя невістка не з тобою побралася, а з твоїм сином. Тому дбай про те, щоб вони обоє між собою годилися й любилися, а не про те, щоб невістка лише тобою займалася.

2. Пам'ятай, що найважчий твій гріх – це під'юджувати невістку. Чинячи так, ти виступаєш проти самого Бога, бо розбиваєш те, що Бог у Церкві злучив.

3. Пам'ятай про те, що не тільки так добре робити, як ти робиш. Молоді, щоправда, часом роблять по-іншому, але часто не гірше, ніж старші. Так може робити й твоя невістка.

4. Пам'ятай, що твоя невістка мала рідну маму, біля котрої їй було добре. Й вона тебе також кличе «мамо»! Будь же їй, як рідна мати. Вона ж жінка твого рідного сина, тож обоє вони твої рідні діти.

5. Пам'ятай, треба говорити між людьми про свою невістку лише добрі слова. Пам'ятай про свою невістку, коли ти в місті, та привези їй гостинця додому.

6. Пам'ятай, щоб невістку ти мала за господиню. Дозволь їй займатися господарством. Не бути ж їй вічно дитиною.

7. Пам'ятай, що й ти колись була невісткою. Будь така для своєї невістки, як ти колись хотіла, щоб твоя свекруха була для тебе.

8. Пам'ятай, що маєш тішитися, як бачиш, що вони обоє люблять. Але й не втручатися до них, коли щось між ними станеться. Без тебе вони запізналися, без тебе погодяться.

9. Пам'ятай, що колись ти з ними будеш у небі. Отож живи й тепер з ними в згоді та любові.

10. Наприкінці найважливіше, не забудь молитися за них. За сина й за невістку. Щира материнська молитва за дітей більше їм дасть Божого благословення, ніж твоя наука, картання та дбайливість. Так чини, й будеш мати невістку, кращу від своєї доньки.

10 ПРИПИСІВ ДЛЯ НЕВІСТКИ

1. Завжди будь такої думки, що тебе тут у цьому домі всі хотіли.

2. Пам'ятай, що твій чоловік є рідний син твоєї свекрухи. Тішся, якщо він є добрим до своєї мами, будь і ти такою для неї.

3. Про свою рідну маму пам'ятай, але тепер для тебе ближча теперішня твоя мати.

4. Пам'ятай, що не старше, а молодше має змовчати.

5. Не випадає виривати з рук господарство тій, що тут вже кілька десятків літ працює. Прийде ще й на тебе час господарювати.

6. Будь тут ангелом, котрий усіх єднає, а не тим, хто приносить незгоду та ворожнечу в дім.

7. Не говори нічого, що є вдома. Про свекруху говори між людьми так, як про рідну маму.

8. Попроси маму хоч інколи відпочити, якщо бачиш, що вона перевтомилася.

9. Завжди стань на захист мами, якщо бачиш, що чинять їй неприємність.

10. Коли маєш забагато терпіння й нема кому тебе пожаліти, помолися до Матері Божої. Вона найкраща понад усі мами, Вона тебе потішить, заховає та оборонить.

КАЛЕНДАР «МІСІОНАРЯ» 1937 р.

Незважаючи на свою досить незвичну для теперішнього читача форму, ці прості принципи все ж несуть у собі певну привабливість. Під час їх перечитування або ж роздумування про них виникає специфічне враження довіри та близькості. Коли читати уважно, приходить розуміння того, що перше враження зовсім не хибне, а якраз навпаки, надиктоване й раціональністю, й реальністю. Проблеми, про які йдеться в тексті «приписів», залишилися такими ж, як і колись, навіть попри масовий наплив усього ліберального, розпал якого доводиться спостерігати й нашому поколінню. Справді, змінилися соціальні та економічні умови, традиційно-обрядовий уклад сімейного життя, змінилося багато іншого, а проте, проблеми залишилися незмінними. Історії з романів Івана Нечуя-Левицького, повістей Івана Франка та багатьох інших класиків вітчизняної та світової літератури продовжують відтворюватися в дійсності, немовби самі митці заклали у своїх творах вічні закономірності цієї дійсності.

Сучасна сімейна психологія, конфліктологія та інші науково-практичні дисципліни подібного типу, що, очевидно, займаються дослідженнями того, про що йдеться у даному тексті, дають достатньо багато рекомендацій для людей, котрі потрапили в ситуації серйозних внутрішньородинних непорозумінь. Проте, на думку автора цього тексту, всі ці рекомендації або, принаймні, більшість із них містять два важливі елементи. Перший з них полягає у тому, що даним проблемам, що обговорюються, взагалі не надають достатньо великого значення, оскільки в сучасному масовому світогляді сім'я стала змінною частиною життя особи. Іншими словами, якщо проблему складно розв'язати, то завжди можна замінити людей і вона відпаде сама собою. По-друге, конфліктологія часто виходить із закономірностей, виведених теоретично, та ставить цілі, що можуть бути віддаленими від реалій. Проте, саме з теоретичних джерел були виведені різні пояснення того, звідкіля взагалі беруться обговорювані проблеми. Одне з таких пояснень, що вельми зацікавило автора цієї статті, зводиться до того, що чоловіки, шукаючи наречену, керуються психологічним портретом

своєї матері, який є для них близьким до ідеалу. Отже, дружина, будучи відповідною такому портрету, потрапляє в одне середовище з матір'ю. Саме тоді їхні характерні та темпераментні подібності починають резонувати, що призводить до ускладнення відносин. До речі, тою самою моделлю пояснюють не менш відомі конфлікти зятів і тещ. Тут виходять з того, що дівчата шукають психологічну подібність до свого батька, а відтак, тещі відразу вбачають у зятях негативи своїх чоловіків. Не проводячи перевірки істинності таких гіпотез або й теорій, хочеться відразу зазначити, що мета даної статті жодним чином не передбачає применшення ролі наукових здобутків у заданій сфері. Натомість тут пропонується поглянути на типові сімейні проблеми з доволі забутої історичної перспективи.

Перебуваючи наодинці зі своїми проблемами, кожен з нас правдоподібно допускає мимовільну думку щодо особливої складності власної ситуації. «Такої безвиході, як у мене ще ні в нікого не було», – вважають вони. Справді, кожна окрема подія чи послідовність подій унікальна та неповторна, а проте, диктується однаковими закономірностями. Вивчати ці закономірності та описувати їх теоретично – проблема суто наукова. Однак, піднявши присипані порохом, давно перечитані й часто призабуті томи, можна легко знайти такі ж проблеми та ще й із можливими розв'язками. Різниця в тому, що другий випадок значно ближчий до дійсності та продиктований глибоким життєвим досвідом, а не статистичними механізмами, що зводять людські радощі та терпіння виключно до прецедентів для формування цих механізмів.

Роздумуючи про переваги історичного підходу до розв'язання традиційних проблем сімейної етики, слід звернути увагу на ще один аспект. Такий підхід враховує ієрархію цінностей, що, власне, й дає право говорити про етику. Практично всі серйозні конфлікти базовані на конфлікті цінностей. Непорозуміння, що виникають у сім'ї, мають лише один спосіб істинного розв'язку – тим самим шляхом, що й виникли. Звідси стає зрозуміло, чому в літературі й не тільки так часто говорять про проблеми добра та зла, морального вибору й відповідальності, цілей та засобів їх досягнення, індивідуального та спільного щастя.

Продовжуючи вчитуватись у пропоновані напочатку «приписи», можна виявити в них поєднання винятково прагматичного мислення з ціннісним та релігійним. Невідомому автору цієї неповної сторінки вдалося заглибитися у всі аспекти проблеми, яка перед ним постала. Дарма, що тепер, здається, не надто багато бажаючих говорити конкретно про непорозуміння між невістками та свекрухами. Проте, ці непорозуміння практично нікого не оминають. Дарма, що мало хто надає достатньо ваги сімейній релігійності. Але ж ніхто не застрахований від болючих наслідків цього. На користь актуальності поданого на початку тексту говорить найважливіший аргумент – аргумент від досвіду.

Всі наші «приписи» адаптовані виключно до християнського контексту. Скористатися ними в повній мірі можуть лише ті люди, що ведуть практикуючий спосіб життя. Автор зі свого глибокого історичного досвіду, про який вже йшлося, створив щось на зразок внутрішньородинного катехизму. Він виник в результаті переосмислення українських тогочасних соціальних реалій через призму офіційної науки Церкви.

Зрозуміло, що такий самий текст можна було б легко створити й про будь-які інші групи людей, для врегулювання відносин між ними. Однак, якщо «приписи» говорять саме про невісток і свекрух, то це свідчить, що контакти між ними були найбільш болючими на той період. Форма викладу «порад» невипадково дуже нагадує Десять Заповідей. В них закладена та сама логіка, що в Декалозі – спрямованість на врегулювання відносин між самими ближніми та з Богом. Очевидно, що ці тексти не співставляються за важливістю, але подібність між ними багато про що говорить. Навіть закінчення першої групи порад: «Так чини, й будеш мати невістку, кращу від своєї доньки» – віддалено нагадує авторитетне запевнення, що дуже перегукується з закінченням Четвертої Заповіді, яка призначена саме для регла-

ментації відносин між людьми, поставленими в вікову субординацію.

З іншого боку, для того, щоб уникнути будь-якої ідеалізації наших «порад», хочеться звернути увагу на делікатні непорозуміння, як, наприклад, те, що, здається, виникло між шостим приписом для свекрухи і п'ятим – для невістки. Хоча, це теж може бути частково пояснене певними специфічно українськими побутовими складностями, які, власне, і є за створенням усної народної творчості на зразок того, що твердить про неможливість продуктивної праці двох господинь на одній кухні. Існує багато інших фольклорних і авторських шедеврів на цю ж тему. Інколи для них властива лише констатація складних взаємовідносин, а часом і порада, знання якої мало б допомогти людині уникати проблемних ситуацій або ж вдало з них виходити. Як би там не було, але тема справді актуальна, хоч і замовчувана, а то й висміювана. А це в свою чергу означає, що ми справді повинні віддати належну пошану авторитету наших «приписів», а також їх автору, принаймні за те, що йому вдалося дуже вміло та якісно акумулювати досвід збереження конструктивних взаємовідносин у сім'ї, оскільки саме сім'я є базовою одиницею в формуванні здорового суспільства та здорової нації. ■

МІСІЯ МИРЯН У СВІТІ

Іван КОБАСЯР

Продовження.
Початок у ч.1- 8 за 2010 р.

Іван Павло II в Christifideles laici робить підсумок всього сказаного відносно місії вірних в Церкві і світі. Папа Римський очікує від світських осіб свідомості, що змусить їх прийняти «заклик до праці Христа у Його винограднику для того, щоб взяти живу, свідому і відповідальну участь у місії Церкви в цей чудовий і, водночас, драматичний період історії [...]». Місцем, на якому миряни повинні працювати, є світ, а в ньому вони виконують свою місію в політичній, суспільно-господарській, культурній сферах. Отці II Ватиканського Собору в багатьох документах пригадують, що Бог закликає світських осіб до того, щоб через виконання відповідних завдань вони сприяли освяченню світу, а через приклад власного життя вказували на Христа – Відкупителя світу і Богочоловіка. Бо «тут на землі, у конкретних життєвих умовах кожна людина готує, вирішує і наперед переживає свою вічну долю. Адже в цьому світі реалізується її спасіння».

Участь у політичному житті

Заклик Христа «Ідіть і ви до мого винограднику» (Мт. 20; 7) спонукає всіх охрещених зрозуміти, що не можна бути пасивним і, навіть більше, потрібно усвідомити свою відповідальність за спільне добро. Тому не з потреб цього часу, але з розуміння людського покликання походить й сама суспільна активність людини.

У душпастирській конституції «Про Церкву в сучасному світі» отці Собору говорять не лише про необхідність держави, але також про діяльну участь в її житті тих, з кого вона складається: «люди відчувають потребу ширшої спільноти, в якій усі могли б щодня віддавати свої сили для кращого здобуття загального блага».

З'ясовуючи питання політичного заангажування мирян, варто розуміти, що входить в поняття «політика». Цей термін не є однозначним, тому найчастіше з грецької мови слово перекладається за допомогою наступних понять: πολίτεια – громадянство, управління державою; πολίτευμα – бути громадянином, керувати державою і соціальними справами; πολίτικος – приналежний до громадян (відноситься до держави, грома-

ди). З цього видно, що значення дуже схожі і мають конкретний стосунок до суспільної діяльності, часто в політичній сфері. Тобто, не означає лише діяльність державної влади, але все, що має вплив на життя людей в конкретній державі. У ширшому значенні під цим терміном можна розуміти всілякі дії на користь кожної соціальної групи в державі. Більш розширене поняття політики є у Christifideles laici. Тут воно стосується політичної активності всіх людей, оскільки кожна людина в той чи інший спосіб є політично заангажованою, і, поза тим, ця діяльність повинна бути спрямована на добро всім.

Діяльність християнина на основі рівних прав між всіма громадянами, повинна вносити в суспільне життя правду, справедливість, свободу, любов і інші цінності, які є водночас і євангельськими чеснотами. Власне через це відбувається євангелізація суспільства та співпраця мирян з душпастирями. Ці та інші цінності реалізуються в суспільній сфері в різний спосіб, оскільки кожен конкретний мирянин вирішує, як їх втілити в життя. Він самостійно обирає програму дій, яка, відповідно до його оцінки, виявиться найефективнішою. Така дія належатиме до другої площини політичної дії, тобто дії у власному імені, діла, яке кероване християнською совістю. У Догматичній Конституції про Церкву читаємо: «Церква, визнає гідною похвали працю тих, хто на службу людям віддає свої сили для добра держави та приймає на себе вагу цього важкого обов'язку, [яким є участь у політичному житті]».

У Christifideles laici Іван Павло II закликає християн до різноманітної діяльності: економічної, суспільної та законодавчої, щоб через них «оживити християнським духом сучасну реальність, служачи особі й суспільству, миряни не можуть відмовитися від участі у політиці [...], яка органічним способом служить зростанню спільного добра». Світські особи мусять собі усвідомити, що земні справи та піклування про їхню відповідну форму не лежать поза сферою релігійного, християнського життя, але є дорогою до спасіння, що вимагається християнськими чеснотами: вірою, надією та любов'ю. Кожен християнин, будучи людиною віри, надії та любові, своїми діями повинен реалізовувати євангельські цінності, не забуваючи при тому, що виконує Божу Волю в історії спасіння людства. Бо вже в цьому світі здійснюється Відкуплення, яке прийшло через Ісуса Христа.

У Церкві не завжди належно акцентується на політичній діяльності мирян. Напевне, через те, що тепер поняття «політика» часто асоціюється з виразом «брудна справа». Отже, отці Собору дуже рішуче вирішують, що «[жодні] оскарження в кар'єризмі, в культі влади, в егоїзмі та корупції, що нерідко спрямовані на людей, котрі входять до складу уряду, парламенту, панівного класу чи політичної партії, ані досить поширена думка, що політика повинна бути територією моральної загрози, не виправдовують скептицизму та відсутності християн у громадських справах».

Церква вбачає в політиці не лише мистецтво управління, певну техніку моралізації чи просто спосіб, за допомогою якого здійснюється керівництво державою, а перш за все її служіння на користь людини та суспільства в цілому. Саме тому Іван Павло II пригадує, що політика є перш за все служінням. Виконання влади повинне випливати з «духу служіння», оскільки лише завдяки самовідданому виконанню своїх обов'язків, в поєднанні з компетенцією та результатами праці, буде видно, чи дії політиків є відкритими та чистими, такими, яких вимагає громадськість. Апостол Павло в Посланні до Коринтян навчає: «Ніхто хай не шукає для себе користи, лише – для другого» (1 Кор. 10; 24). Якби саме ці слова були в основі сучасної політики, то й дії політиків були б самі по собі чистими та прозорими.

В своєму посланні Іван Павло II виділяє певні критерії політики. Першим з них є прагнення до реалізації спільного блага, яке є підставовою умовою справедливості. В душпастирській «Конституції про Церкву в сучасному світі» отці Другого Ватиканського Собору пригадують, що «[...] політична спільнота існує заради отого спільного блага, в

якому знаходить своє повне оправдання та глузд, і з якого виводить своє первісне та властиве право для спільного добра, в якому знаходить вона повну обґрунтованість і сенс, і з якого бере своє первинне і собі відповідне право. А спільне благо обнімає суцільність тих соціальних життєвих умовин, в яких люди, сім'ї та товариства можуть повніше та легше здобути свою власну досконалість».

Наступним критерієм є солідарність, яка сприяє справжньому розвитку політики. «Умова солідарності є однією з підставових умов християнської концепції державного і політичного устрою». В солідарності також виявляється потреба любові до ближнього. Досить багато на тему солідарності пише Іван Павло II в енцикліці Sollicitudo rei socialis. Йдеться про те, що солідарність є чимось більше, ніж лише дивним і невизначеним почуттям турботи за того, з ким сталося якесь лихо, а воно є правдивою волею та справою допомоги всім і відповідальності один за одного. Тому й плодами солідарності є мир. Діалог і політична активність мирян, активна співпраця повинні відбуватися на засадах миру, щоб спільно могти подолати пануючу культуру егоїзму, ненависті, помсти та ворожості.

У сучасному світі часто трапляються випадки приниження людської гідності. Причиною такого явища, на думку Івана Павла II, є відсутність моральних умов політики, і, як наслідок, стається дегенерація громадського життя. Перш за все так відбувається тому, що розуміння людської особи є на підставі чисто матеріальній (емпіричній). «Людина є одиноким створінням, котре здатне сприймати Бога, що об'являється», і тому повинна об'явити світові вічні Божі правди про Нього. «Таке Одкровення має конкретного адресата в цьому сотвореному світі». І саме християни, маючи міжособистісні стосунки з Богом, займаючись політичними справами, повинні відкрито говорити про гідність людської особи. Бо з усіх сотворінь, як відзначає Іван Павло II, саме людина є «особою», свідомим і вільним суб'єктом, і саме тому становить «центр і вершину» всього, що існує на землі». Завдяки своїй особистій гідності, людина завжди вимагає, щоб її правильно сприймали та трактували і вона не була як предмет чи річ, якою можна користуватись. Істотною формою політичної активності є також участь в голосуванні. Той, хто не бере участь у виборах, виявляє брак розуміння і відповідальності за спільне добро народу, держави, а тим самим робить гріх занедбання.

Потрібно зрозуміти те, що брак активної участі християн в політичному житті може ускладнити, навіть унеможливити нормальний розвиток суспільства. Християни покликані до життя в Христі і ті, котрі в світлі того покликання живуть тут, на землі, повинні брати участь у житті спільноти та служити іншим у дусі любові, щоб через добре виконання свого служіння та своєї місії звершити це покликання в Небесному Царстві. ■

НОЇВ КОВЧЕГ

Продовження.
Початок у ч. 1-8 за 2010 р.

Галина ГОРДАСЕВИЧ

* * *

День святого Миколая і почався, і закінчився дуже гарно. Правда, Інна вже знала від мами, що ніякого святого Миколая нема. Ні, тобто він був, але колись давно-давно. Жив у місті Мирах Лікійських дуже добрий чоловік, ім'я якого було Миколай. Він багато помагав бідним, але робив це так, потайму, щоб ніхто не бачив і не знав. А після його смерті матері всього світу стали робити подарунки своїм дітям. Інні чомусь стало

трохи прикро, коли вона вислухала мамину розповідь. Так гарно було вірити, що є на світі такий собі святий Миколай, з сивою бородою і в золотій митрі, як на іконах, і що в ніч з п'ятого на шосте грудня він умудряється обійти всіх дітей на світі, – не був би він святий! – і покласти їм під подушку саме те, про що вони найбільше мріють. Інні дуже хотілося того вечора не заснути або прокинутися посеред ночі саме в ту мить, коли в кімнаті буде святий Миколай, але це ні разу їй так і не вдалося. Ото тільки, що прокидалася вона на святого Миколая набагато раніше, ніж звичайно, і будила тата з мамою, щоб вони разом з нею потішилися подарунком, який їй приніс святий Миколай.

Ось і зараз Інна прокинулася, коли всі ще спали і за вікном стояла темрява. За звичкою вона засунула руку під подушку, але там нічого не було. «Ну, звичайно, адже ми живемо в чужому домі, отож, святий Миколай мене не знайшов», – спросоння подумала Інна засмучено. Потім вона згадала, що ніякого святого Миколая нема, і подумала, що зараз тато з мамою не могли їй дістати ніякого подарунку. Бо ж війна, і німці, і вони живуть в цьому селі глухому, як його назвала мама, в чужих людей. Правда, всі ці люди дуже добрі до них, особливо матушка Олена, – вона так розмовляє з нею, як подруга, але все одно... Інна подумала, що матушка Олена могла б заради такого свята подарувати їй якусь гарненьку пляшечку чи баночку з тих, що стоять у неї на туалетному столику. Але ж день попереду, може, вона ще подарує. Все одно Інні було сумно, їй хотілося заснути, щоб швидше настав ранок, але це не вдавалося. Тоді вона заплющила очі і твердо вирішила не розплющувати їх, поки не почує, що тато з мамою встали. А щоб час проходив швидше, вона почала подумки повторювати ті вірші, яких навчилася з «Акордів».

Зрештою, Інна не втерпіла і таки розплющила очі, коли тато з мамою ще спали, але за вікнами вже сірів світанок, і в кімнаті було майже видно. Тоді вона сіла в постелі і підняла подушку, щоб остаточно розвіяти сумніви, що там щось могло бути. І раптом серце її здригнулося і полетіло кудись униз. Бо під подушкою лежав якийсь згорток. Інна схопила його, розгорнула і побачила, що це довгастий шматок полотна, прикрашений по краях мережкою і вишитий в оранжеві і бузкові квіти. Словом, це була дуже гарненька книжкова закладка. Але з неї ще випав якийсь прутик зі сріблястого металу. Інна підняла його і почала крутити в пальцях, дивуючись, що б це могло бути. Прутик був товщиною, як олівець, і досить легкий – очевидно, всередині він був порожній. Придивившись, Інна побачила, що цей загадковий прутик не суцільний, а ніби складається з трьох частин. Інна потягнула за один кінець прутика, потім сильніше, і тоді прутик розпався на дві частини, і з'ясувалося, що це порожня всередині металева трубочка, а в тій меншій частині вставлено перо для писання. «Та це ж ручка!» – здогадалася Інна. Покрутила її в пальцях і подумала, що вона надто коротка, нею незручно буде писати, але незабаром догадалася, що ту частинку з пером треба знову вставити в трубку, тільки зворотним кінцем, і тоді виходила цілком нормальна ручка. Тоді Інна потягнула за другий кінець ручки, він теж відокремився, і з'ясувалося, що там усередині вставлено олівець, уже навіть затемперований. Інна кілька разів склала і розклала свою ручку, їй дуже хотілося зараз же сісти і щось написати, але вона боялася, що розбудить батьків. «Цікаво, в Данилка що-небудь є?» – подумала вона і потягнулася до другого кінця ліжка. Було! Біля подушки Данилка лежала дуже цікава забавка. Це були вирізані з тонкої дошки і яскраво розмальовані півники. Вони стояли на двох планках, які були якось так закріплені, що рухалися в різні боки, а тоді півники по черзі нахилялися і ніби щось клювали. Інна із задоволенням трохи погралася тими півниками, наче вона була маленька, як Данилко. Але тут їй здалося, що тато прокинувся, а він міг почати з неї сміятися, що вона грається Данилковою забавкою. Тому Інна швиденько засунула тих півників під Данилкову подушку, шмигнула на своє місце, накрилася мало не з головою,

щоб не було видно, що вона вже не спить, і раптом заснула, наче провалилася в сон.

* * *

А за обідом матушка Софія сказала:

– Від сьогодні починаємо робити прикраси на ялинку. Лялечко, ви з Льодиком підніміться на горище, знесете коробки з тим, що є, подивимося, що там треба доробити.

До вечора з горища було знесено кілька великих картонних коробок, правда, вони були дуже запилені і вкриті павутиною, довелося Катерині їх добре обтерти ганчіркою. І хоч в тому нічого цікавого не було, але діти стояли біля тих коробок і вдивлялися в них, як у найбільше диво. Спочатку з ящиків діставали довгі ланцюги, склеєні з кольорового паперу, робити це треба було дуже обережно, щоб вони не порвалися і не переплуталися. Далі виймалися маленькі, як ляльковi, кошички, теж обклеєні кольоровим папером і наповнені зовсім крихітними квітами або цукерками (матушка Олена пояснила, що це закручений у папірчики горох), метелики з кольоровими паперовими крильцями, ангели з кольоровими голівками, наче вирізаними з лакованих листівок, і в одязі, з білого цигаркового паперу, обсипаному золотими або срібними іскорками. А вже на самому дні були скляні кулі, такі самі, як у них, і все одно в Інни серце затремтіло від захоплення, коли вона побачила ті кулі: рожеві, волошкові, помаранчеві, зелені, вишневі, – блискучі і просто неймовірно гарні.

– Ой, а ця розбилася! – з жалем сказала матушка Олена.

– Нічого, – заспокоїла матушка Софія, – потовчемо її на скалки і будемо посипати нові іграшки.

Діти зняли вереск, бо кожне хотіло взяти в руки якусь із тих блискучих куль, довелося задовольнити їх бажання, давали кожному в рученята кулю, підставляючи знизу свої долоні. Але, потримавши одну, діти кричали: «Ще!» – ніби зелена куля на дотик мала бути не така, як рожева чи синя. Інна, звичайно, не стала просити, щоб їй дозволили потримати ті кулі, обмежилася тим, що наситила очі веселкою кольорів і спробувала собі уявити, якою має бути та ялинка, на яку б вмістилися всі ці забавки.

А ввечері розтопили коминок, наклали на той довгий стіл, за яким звичайно їли, всякої всячини: папір білий і кольоровий, порожні сірникові коробочки, шматочки кольорового скла, навіть пучки житньої соломи. Лежали там також видмушки – це були майже цілі шкаралупки з яєць. Якось Інна зайшла на кухню і побачила, як матушка Олена, замість того, щоб розбити сире яйце, проколола його товстою голкою з двох протилежних кінців, потім приклала губи до одного отвору і почала в нього дмухати, від чого з другого потроху витік і білок, і жовток. Інна здивувалася, для чого це робиться, але запитати не зважилася. Взагалі вона чомусь дуже соромилася задавати питання, коли чогось не знала. Їй здавалося, що вона вже доросла, повинна все сама знати, вона ж не Данилко, який на все кричав: «Це со?» Потім воно якось само з'ясується.

Ще матушка Олена принесла коробку, в якій насипом лежали кольорові намистини, а Катерина внесла решето з горіхами і в невеличкій каструлі заварений клейстер.

– В цьому кінці столу все-таки надто темно, – сказав отець Іларій, – доведеться лампу засвітити. Зрештою, всі розташувались за тим столом, і з'ясувалося, що кожному знайшлася робота. Треба було кольоровий папір нарізати на вузькі смужки, а з них потім клеїти новий ланцюг. Отець Іларій відбирав товсті міцні соломини, різав їх на шматки, нанизував на нитку, вставляючи між окремими соломинками різні намистинки. Потім він піднімав свій витвір догори і це було щось таке, чому Інна й назви дати не могла: схоже на кубик із ребрами-соломинками, а донизу спускаються такі собі ніби щупальця, а на кінчиках виблискують намистинки. «Павучки» – так називав їх отець Іларій.

Але ще більше зацікавило Інну, що робила Єлизавета Петрівна з тими самими видмушками. Вона взяла одну з них, мить задумливо дивилася на неї, потім кольоровими олівцями намалювала сині очі, над ними ви-

гнуті чорні брови, довкола очей стрілки-вії, червоним олівцем намалювала губи. Потім взяла пасемце лляного клоччя, розчесала його гребінцем і приклеїла до шкаралупки. Поки клейстер сох, Єлизавета Петрівна щось там різала і клеїла з синього паперу. Коли ж нарешті робота була закінчена, Інна побачила, що Єлизавета Петрівна тримає в пальцях голівку гарненької панночки в синьому капелюшку з білим пером. Десь ззаду капелюшка було прикріплено нитку, за яку цяцьку можна було потім повісити на ялинку.

– Чудово! Чудово! – заплескала в долоні матушка Олена. – Єлизавето Петрівно, ви незрівняння!

Потім Єлизавета Петрівна зробила голову пана у високому чорному циліндрі і з на-мальованими чорними вусами, а зі смаглявих яєць вона робила голови індіанців: малювала косі чорні очі, а з пір'я майструвала такі головні убори, які Інна бачила в книжках Майн Ріда або Фенімора Купера.

Звичайно, спостерігати за цим всім було дуже цікаво, але Інна відчувала себе незручно, що всі працюють, а вона ніби зайва. Зрештою, вся їхня сім'я зайнялася волоськими горіхами: тато вирізав малесенькі, як сірники, скіпочки і обережно заганяв їх молотком у горіх, мама прив'язувала до скіпочки петлю з нитки, а Інна брала шматочки станіолю і обгортала ним кожен горіх. Станіоль спочатку доводилося розгладжувати ложкою, але це було цікаво, бо станіоль був не лише срібний, але й золотий, синій, зелений, червоний, і обгорнені ним горіхи ставали маленькими копіями шкляних куль.

Але найбільше втішило Інну, що матушка Олена скомандувала:

«Що це ми отак весь вечір будемо мовчки сидіти? Дядю, я думаю, слідкувати за вогнем – це для вас мало роботи. Давайте влаштуємо голосне читання. Почитайте «Апостол черні» або що-небудь із Кащенка!» І дядя слухняно взяв книжку, почав читати того «Апостола черні». Інна не стільки вникала в суть читаного, скільки слухала «його» голос, бо ж той голос так рідко можна було почути, адже дядя був такий мовчазний.

Проте через якийсь час дядя відклав книжку, щоб запалити свою люльку, а всі за столом так втягнулись у свою роботу, що могли вже й поговорити при тому. Батюшка Володимир, котрий недавно їздив у свою парафію, щоб виконати всі треби, які на-збиралися, розповів про трагедію села Деражні, яке оточили німці з поляками і винищили там усіх людей до найменших дітей.

– Кажуть, що німці фактично участі в тій різанині не брали, вони тільки стояли довкола села, а все це робила польська samoobrona, як вони себе називають, – докінчив він.

– Не розумію, – сказала матушка Софія, – ніяк я того не розумію! Адже німці – це найбільші вороги поляків, адже вони ще до війни відняли у поляків Гданськ, а потім всю Польщу загарбали. А тепер, коли німці явно програють війну, поляки їм допомагають. На що вони розраховують?

– На те, що знищать на «східних кресах» всіх українців і на цій підставі будуть пред'являти свої права на ці землі, – раптом обізвався дядя. – Поляки добре запам'ятали, до чого довело Жеч Посполиту оте право «nie pozwalam», – до розділу між Росією, Пруссією і Австрією. Вони це пам'ятають і зараз слухняно виконують вказівки лон-донського уряду Сікорського. А той мислить стратегічно. Від того, що зараз поляки допомагають німцям, німці війну не виграють: вони її вже програли, в тому не може бути сумніву. Але ж зверніть увагу: поляки не допомагають німцям проти більшовиків на фронті, вони лише допомагають нищити українське населення Волині.

– А в цьому ще їм допомагаємо ми самі, українці, – обізвався отець Володимир, і на цей раз його завжди веселий голос звучав гірко. – Довкола нас самі вороги, а ми, замість того, щоб стати плече до плеча, ніяк межи собою не домовимося. Бандерівці, мельниківці, бульбівці, взагалі якісь самі собі отамани. Вбиваємо один одного. Нічому нас історія не навчила.

Після того в кімнаті знову запанувало довге мовчання. ■

СВЯТА ТЕРЕЗА З ЛІЗЬЄ У МІСТІ БАР

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Перед своїм Вознесінням на небо Ісус Христос сказав своїм апостолам: «Ідіть же по всьому світу та проповідуйте євангелію всякому творінню.» (Мк.16,15). Всі апостоли виконали цей заповіт свого Вчителя. Вони проповідували і свідчили про Ісуса просто, зрозуміло і переконливо, пояснюючи значення Його Смерті і Воскресіння. Після апостолів це ж саме виконували їхні учні. І так до сьогоднішнього дня проповідується по всьому світу Євангелія.

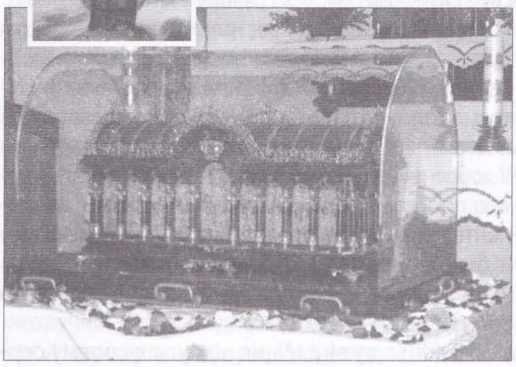

Христова церква завжди є місійною. Серед проповідників Доброї новини є багато святих, які навіть після своєї смерті залишились місіонерами для невіруючих, поган і безбожників. Такою святою є Тереза від Дитяти Ісус і Пресвятого Обличчя.

Вона була дев'ятою дитиною у побожних батьків. Батько Людовик Мартен хотів у свій час посвятити себе Богові і вступити до монастиря. Але настоятель монастиря не міг його прийняти через брак освіти і незнання латини, яка на цей час була мовою Церкви. Тому він порадив йому вивчити латинську мову.

Так само і мати Терези хотіла вступити до монастиря св. Вінкентія. Хоч вона була глибоко релігійною і мала необхідні для цього риси, сестра-настоятелька відмовила їй. Ця різка відповідь дуже засмутила Зелі Герен, і вона на самоті зверталася до Бога із словами: «Господи, якщо я негідна, щоб стати Твоєю нареченою, і якщо вийду заміж, щоб сповнити Твою волю, благаю Тебе, дай мені багато дітей, щоб усі вони посвятилися Тобі».

Як Людовик, так і Зелі були зайняті своєю працею, не надто думаючи про одруження. Він був годинникарем, а вона – майстринею мережив. Одного разу випадково Зелі переходила міст і зустріла якогось чоловіка. Тут вона почула внутрішній голос: «Ось той, якого я приготував для тебе». А через три місяці вони одружились, створивши добру християнську сім'ю і наслідуючи Пресвяту Родину. Людовік і Зелі завжди прагнули служити Богові самі і спонукати до цього своїх підопічних. В цей час у Франції ширилось безбожництво, але вони розуміли, що життя на землі - це перехід до вічного життя в Небі. Коли Людовіку радили відкривати його годинниковий магазин у неділю, то він рішуче відповів: « Неділя - це Господній день». Так само і Зелі завжди шанувала святу неділю і брала участь у Службі Божій.

Подружжя Людовика і Зелі по-справжньому розуміло своє покликання до сімейного життя. Вони виховували дітей, бажаючи присвятити їх Богові.

Зелі бажала мати двох синів і їх бачити священиками. Вона справді народила двох синів, але вони скоро померли. Їм здається, що Бог немилосердний до них і не вислуховує їхніх молитов і вони з великим болем переживають смерть одного хлопчика в 1867 році, а другого в 1868 році. Крім цього, померли ще дві дівчини. Але батьки повністю підкоряються Божій волі.

Після смерті другого сина сестра Зелі, що була монахинею, написала їй заспокійливого листа з такими словами: «Твоя непохитна віра і довір'я одного дня будуть велично винагороджені. Цією нагородою буде, якщо Бог дасть тобі великого святого, бо ти цього хочеш».

Народивши дев'ятеро дітей, з яких четверо померло, помирає і Зелі. Наймолодшій дитині було тоді всього чотири роки. Марія (так назвали святу Терезу при хрещенні) не могла почути з уст матері її бажання мати двох синів священиками - місіоне-

рами. Але про це говорили її старші сестри. Мабуть, це бажання матері так вплинуло на Терезу, що, вже будучи в монастирі, повністю посвятила своє служіння Богові за священиків-місіонерів.

В своїй переписці з сестрою Марією, яка також була в монастирі, Тереза писала у палкому зверненні до Господа: «Я б хотіла подорожувати світом, проповідувати Твоє ім'я і встановлювати Твій славний хрест на язичницьких землях, але, мій Улюблений, однієї місії мені недостатньо. Я б хотіла проповідувати Євангеліє на всіх п'яти континентах і найбільш віддалених островах. Так само я б не хотіла бути місіонером лише впродовж кількох років, я б бажала бути ним від сотворення світу й аж до його кінця».

В ранньому віці Марія відчула в своєму серці поклик до монашого життя, і в п'ятнадцять років навіть побувала на аудієнції в Папи Римського Лева XIII, де вона просила його про вступ до монастиря. Він сказав їй: «Ти вступиш, якщо буде Божа воля». І дійсно, воля дівчини була волею Божою.

В монастирі Марія прийняла ім'я Тереза. Завдяки любові до Господа Бога вона повністю посвятилася Йому і стала улюбленою сестрою для всіх співсестер. Тепер у неї є більше можливості молитися за священиків-місіонерів, за тих людей, до яких посилає Господь цих священиків, і за грішників. Влітку 1877 р. італійський злочинець Пранзіні убиває жінку, її дитину і служницю. Це сталося у Парижі. За потрійне вбивство, насильство і ґвалтування його засудили на кару смерті. Про це писали всі газети, описуючи його злодійства, насильства, заодно звертаючи увагу, що він насміхається з релігії і Бога. Тереза ще не була в монастирі, але розуміла, що помре великий грішник, не розкаявшись. Вона навіть вигукнула: «Він повинен бути врятований від пекла». До неї прилучилася сестра Селіна, і вони ревно молилися за навернення цього грішника, відчувши душею, що Бог не може допустити, щоб їхні молитви були невислухані. Цей злочинець до кінця відкидав Бога, але за одну чи дві хвилини до кінця він попросив священика розп'яття і три рази його поцілував.

Тереза важко пережила тяжку психічну хворобу свого батька. Незважаючи на важкий стан своєї хвороби, він був непохитний у своїй вірі. При зустрічі з батьком Тереза сказала, що в його обличчі бачить обличчя самого Ісуса Христа і молиться за витривалість у його терпіннях. Людовик, як і мати Зелі, помирає 1894 р. у повній святості. Людовика і Зелі було проголошено блаженними і беатифіковано у Лізьє 19-го жовтня 2008 року.

У монастирі, за порадою матері Агнеси, Тереза починає писати свої спогади з дитинства, відкривши невичерпне джерело Божого милосердя. Вона пише свій знаменитий твір «Історія однієї душі»

Через два роки після смерті батька Людовика Тереза в ніч з Великого Четверга на Велику П'ятницю 1896 року відчула першу легеневу кровотечу, як наслідок хвороби туберкульозу. А через рік мати Агнеса записує слова Терези. Перед тим Тереза пережила різні спокуси, але їх перемагає у споглядані на розп'яття Господа Ісуса Христа.

У Терези була звичка посипати розп'яття пелюстками троянд. Виявляючи свою любов до розп'ятого Ісуса Христа, на смертній постелі Тереза просить, щоб ці пелюстки зберігали, кажучи: «Одного дня вони ощасливлять багато душ». Вона запевняє, що після смерті зішле трояндовий дощ на багатьох. Вона писала: «Я абсолютно впевнена, що не ледарюватиму в небі. Хочу продовжувати працювати для Церкви й для душ... Я не дам Богові спокою, аж поки Він не дасть мені всього, що я хочу... Ісус завжди змушував мене бажати того, що Він хотів дати мені. Отже, хіба в небі Він не задовольнятиме моїх бажань?»

На 24 році свого життя 1897 році помирає Тереза. В останнє вона сказала: «Мій Боже..., я люблю Тебе!». Папа св. Пій X назвав її найбільшою сучасною святою. Він її поспішно канонізував у 1925 році після двохрічної беатифікації, а в 1997 році Папа Іван Павло II оголосив св. Терезу Вчителем Вселенської Церкви.

* * *

24 травня цього року мощі святої Терези від Дитяти Ісус Пресвятого Обличчя прибули до м. Бар. Зустрічали мощі святої урочисто і римо-католики і греко-католики, багато було православних.

Молодь, діти, старші віком чоловіки і жінки, старенькі дідусі і бабусі проводжають разом з духовенством мощі святої Терези до Божого храму. Хлопці і дівчата в українському одязі на честь святої Терези співають побожні пісні. Дівчата встелюють дорогу пелюстками троянд, які вітер роз-

носить по зеленій траві. Мощі встановили у храмі перед вівтарем. Святиня повністю заповнена людьми. Свята Літургія, місійна проповідь зворушує серця вірних. У кожного в руці є троянди, які освячують після Служби Божої. Такого ще не було. Велика черга і вірні підходять до мощей, щоб помолитись, поговорити зі святою.

Ні, вона не мертва. Тут свята Тереза разом з усіма людьми. Сповнюється її бажання: «Я не можу передбачити майбутнє, але якщо Ісус справдить мої сподівання щодо цього, обіцяю і далі бути малою сестрою в небі. Зв'язок між нами не зруйнується, а стане тіснішим, бо не буде тоді ні меж, ні огорож, і моя душа зможе полетіти з Тобою у найвіддаленіші місії».

Багато людей залишилось у Храмі на нічні чування. Найперше вірні дякували Богові, що зволив на прибуття святих мощей Терези до Бару. Доторкаючись до них і просячи заступництва святої, люди в особливий спосіб молилися у своїх добрих намірениях. В дивний спосіб і для всіх благаючих у різних куточках землі св. Тереза є великою заступницею у їхніх молитвах.

***

Ось що розказує одна жителька міста Бар, п. Данута: «Я, навіть, і не думала, що буду біля мощей св. Терези від Дитяти Ісус. Коли їх привезли до Бару, то ми вирішили помолитися тільки сім'єю, знаючи, що буде менше людей пізно ввечорі.

Недуга мене так скувала, що я ледве піднімалася з ліжка і могла зробити тільки декілька кроків. Мої ноги були холодні через звуження судин. Вийти до машини мені допомогли мої хлопці, Павло і Владислав. Вони мене тримали попід руки і по сходах майже зносили мене, а в нас є п'ять сходинок. Кожних три кроки я змушена була відпочивати. Тридцять метрів до машини ми йшли близько восьми хвилин. Мене посадили в машину, і ми поїхали до нашого костелу, де мене так само витягнули з машини. І знову тяжка хода до мощей. Мене попід руки ведуть до храму. Ось вже бачу мощі св. Терези перед вівтарем.

Біля мощей стоять люди на колінах і моляться, дотикаючись своїми руками до скляного саркофагу. Всюди є квіти, троянди, і багато пелюсток на долівці, а також є пелюстки і квіти на скляному покритті. Мої діти підвели мене до мощей, і люди, які там молилися, відійшли і дали місце помолитися мені. Це було о десятій годині вечора. Я доторкнулася до мощей своїми руками і почала молитися, просити заступництва для здоров'я у св. Терези. У моїй душі було щось незрозуміле і якесь добре відчуття пройняло все моє тіло: піднесення, тривога і якийсь сумбур. Від емоцій у мене потекли сльози, і тільки за деякий часу я заспокоїлась. Минуло десять хвилин моєї молитви, а, точніше, переживань, і я звільнила місце іншим, сідаючи на лавку, де завжди сестри-монахині сидять. Я спокійно почала молитись тут на вервиці і читати молитви з молитовника. Хоч відчувала в сидінні незручності, та все одно хотіла тут бути ще деякий час. Ногу крутить недуга, і нема куди її покласти. Але терплю біль, бо хочеться бути тут і молитися.

Та водій машини, що привіз мене, поспішає до праці на нічну зміну. Коли я піднялась, то зрозуміла, що мені краще. І тільки коли мене виводили з храму, то мій син Павло сказав, що я краще йду і впевнено тримаюся на ногах, так, що він лише злегка мене підтримував. Мені було легше сідати в машину, і я відчувала менший біль в ногах.

Коли я приїхала додому, то ноги мої почервоніли і якесь тепло наповнювало їх. До цього вони завжди були холодні. Та й до хати я швидше зайшла. Мої груди наповнились легким диханням, і здавалося, що все повітря я можу вдихнути. Стан душі був блаженний, наповнений Божими ласками, і радість наповнювала мене так, що цього не можу передати словами. Спокій і радість перемінили мене.

На другий день вранці всі з хати пішли на Службу Божу. Будучи на самоті, я взяла образок св.Терези і побачила, що її очі, як ніколи, ввічливо дивилися на мене. Цей погляд зворушив мене до сліз. Я ніколи чогось такого не відчувала. Я довго молилася молитвами св. Терези, в тому числі про оздоровлення за заступництвом цієї святої. Я була щасливою. Ноги мене менше боліли і я могла краще ходити.

Ввечері я знову поїхала до костелу, так, як і вчора, і молилася біля мощей та сиділа у лавці. Після цього наді мною помолився о.Максимілян - кармеліт, який супроводжував мощі. Він розпитував мене про моє самопочуття, а потім мене благословив. Вдома, як і вчора, стан душі

був блаженний. Я спробувала навіть вийти надвір по сходах без допомоги. Я стала краще молитися. Можливо, хтось скаже, що тут нічого немає, але для мене це справжнє диво, яке вчинила св.Тереза заради мене. Я вдячна Богові і св.Терезі, що тепер я краще зрозуміла сенс своїх терпінь», - закінчувала свою щиру розповідь ця жінка, втираючи сльозу з своїх очей.

***

Ким є для мене св. Тереза від Дитяти Ісус?

В шістдесятих роках минулого століття ми отримали листа з Америки, якого написав двоюрідний брат Михайло Курляк. Великою радістю стало те, що в цьому листі були образки, заборонені радянською владою, яка боролася з релігією. Серед них був образок св. Терези від Дитяти Ісус. Про св. Терезу я нічого тоді не знав, але цей образок надихав блаженністю духа цієї святої. Лише пізніше від наших отців з підпілля я дізнався, що це велика свята, яка прожила всього 24 роки, молиться за священників і навернення грішників.

Коли я був на лікуванні у гіпсі з переломаною ногою, до мене підійшов тоді ще брат Теодор Лев і приніс фотографію св. Терези з молитвою, а також радив мені щодня молитися за оздоровлення. Кожного дня після обіду о третій годині я йшов до чудотворної ікони Крехівської Матері Божої, молився до неї і заодно відмовляв вервиці до Божого Милосердя і св. Терези, де є таке прошення: «Свята Терезо, покровителько місіонерів, молися за нас!». Лікування пройшло успішно, а молитва залишилась і надалі обов'язком для мене.

Коли відкрили церкву у місті Бар, я дуже хотів, щоб ікона св. Терези була у нашій церкві. Її повинен був намалювати брат Севастьян, але він помирає, і цю ікону малює інший художник, обличчя якої більше подібне до фотографії.

Мені стало відомо, що цього року в травні мощі св. Терези будуть в костелі, тож прошу, щоб їх занесли до нашого храму. На жаль, мощі заносили тільки у ті храми, які були записані в путівнику. Кожного дня люди нашої парафії приходили до костелу, щоб молитись за заступництво св. Терези.

На прощання також прийшло багато людей, але менше, ніж це було при зустрічі (був робочий день).

26 травня цього року мощі св. Терези несли по місту від костелу до Церкви Отців Василіян. Вулиці встелили пелюстками троянд, які розсипали дівчата. З великими почестями їх несли до нашої церкви. Посипались квіти і почався молебень до св. Терези, проповіді, пісні і молитви. Після цього настає тиша, і всі бажаючі можуть приступити до мощей, доторкнутись і молитись.

Швидко минає три години присутності мощей у церкві. Багато людей приходить з вулиці. Ті, що моляться, затамувавши подих, випрошують у Бога благодатей за заступництвом св. Терези для себе і своїх ближніх. Глибока віра приховує великі таємниці, які ми не можемо тут на землі зрозуміти. Востаннє прощаються жителі Бару з мощами святої, немовби відчуваючи в душі її голос: «Прощаюся, але не залишаю вас, адже ж я повинна далі йти і по всьому світу голосити Євангеліє. Так мені дозволив Господь, щоб у найвіддаленіших куточках землі люди могли почути Слово Боже».

Французька сестра Моніка з Лізьє, яка супроводила мощі святої Терези, була дуже вражена, коли побачила, як образ святої піднесли до її мощей, щоб доторкнутись до них. Вона висловилась словами св. Терези: « Краще говорити до Бога, ніж про Бога. Нехай любов не залишається закритою у ваших серцях, а відкриється для всіх».

Мощі св. Терези супроводили з Бару до Вінниці, а люди з освяченими трояндами повертались до своїх домівок, несучи в серцях пам'ять про велику святу нашого часу.

Дорогий брате, сестро! Якщо хочеш зустрітись з цією великою святою, то прочитай уважно книжку « Історія однієї душі» у доброму намірі, і ти відчуєш велич св. Терези від Дитяти Ісус Пресвятого Обличчя у своєму серці, яке наповниться теплою любов'ю до Ісуса.

Україна була п'ятдесят шостою країною, в якій подорожували мощі св. Терези. З України вони були доставлені до Південної Африки.

Для мене св. Тереза – це пісня любові ангелів, яку співають вони разом з нею у кожній нашій душі, коли ми переймаємось цією святою, яка завжди цвіте, немов нев'януча троянда. ■

єрм. ВАСИЛІЙ ВОРОНОВСЬКИЙ, МОНАХ СТУДИТ

В сучасному світі, де існує так багато злоби, ненависті, лукавства, хіба можна повірити, що Божа справедливість існує? Так, таки можна. Це можливо довести не тільки цитатами зі Святого Письма, але й багатьма промовистими свідченнями з уст простих людей і духовних осіб – священиків, які часто говорять про це на проповідях у храмі.

У Львові одним з таких священиків був о. Василь Вороновський, ієромонах Студійського Уставу, екзорцист, відомий як в Україні, так і за кордоном, що відійшов у вічність на вісімдесят першому році життя 31 липня 2010 р.Б. Через нього Бог робив великі чуда. З Божою поміччю о. Василь виганяв нечистих духів з одержимих людей, молитвою зцілював від невиліковних хвороб. Він мав дар Божий передбачати наперед різні події, бачити людину «наскрізь»...

Життя і діяльність о. Василя проходили під знаком нищівного переслідування всіх проявів релігійності. Він тричі перебував у місцях позбавлення волі та на примусових роботах, страждаючи за переконання, свідчачи Христа та допомагаючи людям, в серцях яких назавжди залишиться пам'ять про отця. ■

с. ЙОСАФАТА МАРІЯ СИТАР, СНДМ 1984-2010

Сестри Служебниці з сумом повідомляють, що 28 липня 2010 року у місті Львові після важкої хвороби перейшла до вічності молоденька сестра Йосафата Ситар на 26 році життя і 9 років чернечого покликання. Останні місяці сестри Йосафати життя були позначені терпінням важкої і невиліковної хвороби. Постава щодо цього терпіння, її мужність та покірна поведінка залишаться у пам'яті сестер добрим прикладом.

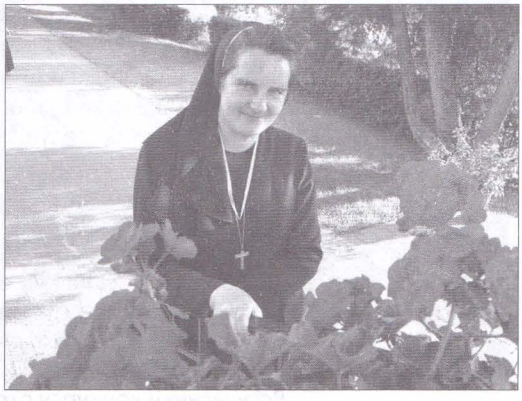

С. Йосафата Марія Ситар народилася 3 серпня 1984 року у с. Сілець Сокальського району Львівської області у побожній християнській родині Івана Ситара та Ірини з роду Пелех. Мала двох братів, із яких о. Ніканор Ситар є ієромонахом Чину Святого Василія Великого.

У 2001 році Марія, закінчивши із золотою медаллю загальноосвітню школу, вступила до Згромадження Сестер Служебниць. Мала велику набожність до преподобної Матері Йосафати Гордашевської, співзасновниці Згромадження Сестер Служебниць, тому під час Облечин Марія обрала собі чернече ім'я с. Йосафата. Після успішного завершення Новіціяту у серпні 2004 року с. Йосафата склала Перші чернечі Обіти, а у серпні 2009 року – Довічні обіти.

У 2006 році с. Йосафата вступила до Українського Католицького Університету на філософсько-богословський факультет.

Сестра Йосафата була всебічно обдарованою особою, творчою, гарно катехизувала дітей та молодь на парафіях, проводила літні християнські табори, відповідально виконувала різні обов'язки. Відзначалася побожністю, жертвенністю, любов'ю, готовністю допомогти та послужити. Усі, кому доводилося із нею спілкуватися, запам'ятали її доброту, радість та любов до життя.

З великим довір'ям до Бога с. Йосафата прийняла хворобу (меланома), про яку дізналася у жовтні 2009 року. Переживаючи великі терпіння та біль, які їй завдавала прогресуюча пухлина, с. Йосафата мужньо і вірно вистояла до кінця, будучи для усіх прикладом великої любові та терпеливості. Сестра Йосафата залишиться у нашій пам'яті вірною слугинею Господньою.

Від імені с. Йосафати Сестри Служебниці висловлюють щиру подяку усім, хто своєю молитвою чи лептою допомагав боротися за її молоде життя у час важкої хвороби. ■

КОНКУРС «ІСТОРІЯ МОГО ПОКЛИКАННЯ»

Видавництво отців Василіян «МІСІОНЕР» у рамках проекту «Наслідуймо разом!» запрошує духовенство та мирян взяти участь у конкурсі «ІСТОРІЯ МОГО ПОКЛИКАННЯ».

До Вашої уваги запропоновано такі теми:

1. Історія Вашого покликання.
   А) Християнське покликання.
   Б) Священиче покликання.
   В) Монаше покликання.
2. Роль і місце релігійних книг видавництва отців Василіян «МІСІОНЕР» у Вашому житті.
3. Події, які відбулися під впливом прочитаних книг (в т.ч. особисті важливі рішення, зміна поглядів, зміна в особистих стосунках, роздумування над обставинами теперішнього часу, які стосуються Вас).
4. Ваша улюблена книга.

Просимо надсилати короткий опис Вашої історії покликання (у друкованому вигляді – три сторінки формату А4 або опис, написаний чітким почерком) з поміткою – «На конкурс «ІСТОРІЯ МОГО ПОКЛИКАННЯ» до 30 листопада 2010 року на адресу редакції: 79019, Україна, м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36 або на e-mail: mig@missioner.com.ua

Всі учасники конкурсу отримають заохочувальні призи, переможці конкурсу – достойні нагороди. Кращі історії будуть висвітлюватись на сайті видавництва – www.missioner.com.ua та у ЗМІ.

Найкраща конкурсна робота «ІСТОРІЯ МОГО ПОКЛИКАННЯ» буде опублікована на сторінках християнського часопису «Місіонар».

Консультації за тел.: (032) 297-55-81; моб.: (063) 4008685

Книги можна придбати за адресою:
м. Львів, вул. Б.Хмельницького, 40. Тел.: (032) 272-90-80

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

НАРИС ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ

У час поліконфесійності, коли вітки Христової Церкви прагнуть порозуміння та єдності, ця книжка дасть відповідь на багато запитань, які стоять на перешкоді з'єднання. Вона охоплює історію зародження, становлення та розвитку Української Церкви від найдавніших часів до сьогодення та особливу увагу приділяє спробам порозуміння, їх актуальності та доконечності. Історія різних віток однієї Церкви, яку описав автор, покликана допомогти конфесіям взаємно пізнати себе та відновити єдність Володимирового хрещення, омиту кров'ю святих українського народу. Матеріал добре впорядкований, а його виклад робить цю книжку доступною для широкого кола читачів, а зокрема для наукових кіл.

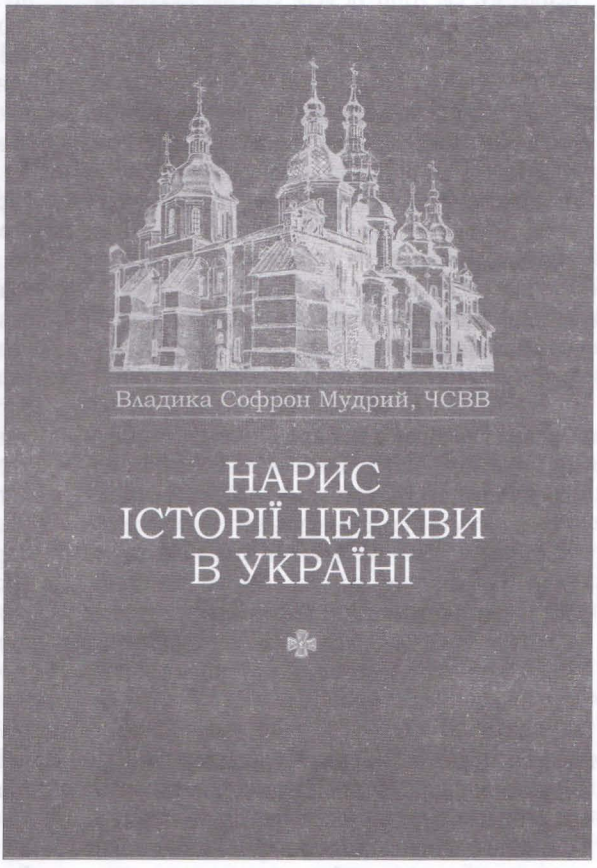

Запитуйте книги видавництва «МІСІОНЕР»
у книгарнях міст і в кіосках Ваших парохій!

НА СТОРІНКАХ НАШОГО ЧАСОПИСУ ВИСЛОВЛЮЮТЬ ПОДЯКИ:

- **Родини Лавренюків та Прийдунів з м. Першотравенська Дніпропетровської обл.** – Господу в Пресвятій Трійці, нашій Заступниці Пресвятій Богородиці, св. апостолу Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, блаж. Миколаю Чернецькому, св. Анні та всім святим за їхнє заступництво та допомогу, за велику опіку над родинами.

- **Леся Губич з м. Борислава Львівської обл.** – Ісусові Христові, Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею, св. о. Піо, св. Миколаю за вислухані молитви, опіку над родиною, успішну здачу екзамену моїм сином та за допомогу у різних проханнях.

- **Ірина з м. Львова** – св. Партенію за отримані ласки (у вирішенні питання з проїзними документами).

- **Оксана Гуменюк з м. Бара Вінницької обл.** – Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Антонію Падевському і особливу подяку – св. апостолу Юді-Тадею за вислухані молитви та успішну здачу державного іспиту. А також за всі ті ласки, які я неодноразово отримувала за його посередництвом. Закликаю всіх моліться та вірте, що св. Юда-Тадей допоможе вам у будь-яких, навіть найскрутніших життєвих обставинах.

- **Марія Цар з м. Львова** – св. апостолу Юді-Тадею та Митрополиту Андрею Шептицькому за всі ласки, отримані через їхнє заступництво. Св. Юдо-Тадею, св. отче Андрею! Моліть Бога за мою донечку, за мене та мою родину.

- **Ганна з м. Нового Роздолу** – Господу нашому Ісусові Христові, Матінці нашій Небесній та св. апостолу Юді-Тадею за ласки небесні, за допомогу в моїх проханнях перед Господом. Завдяки їх заступництву мій син знайшов роботу.

- **Тетяна та її сім'я з м. Золочева Львівської обл.** – св. апостолу Юді-Тадею та св. Антонію за вислухані молитви в наміренні Олега.

- **Андрій Лемішка з м. Львова** – Господу Богу, Матінці Божій, св. апостолу Юді-Тадею, св. о. Піо за вислухані молитви, опіку та заступництво. Особлива подяка св. Юді-Тадею, котрий мене вислухав, за допомогу та опіку. Все життя буду вдячий йому і буду дякувати Богові за отримані ласки.

- **Тарас Якимів з м. Болехова Івано-Франківської обл.** – Всемилостивому Господеві, Пресвятій Богородиці, св. апостолу Юді-Тадею, Ангелу Хоронителю, св. Тарасію, святим та блаженним, душам у чистилищі, усім Небесним Силам за вислухані молитви та отримані ласки, за допомогу в щоденному житті, щоденній праці, за опіку над нашою родиною.

- **Марія Яхницька з м. Львова** – Господу Богу, Матері Божій, св. о. Шарбелю, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. апостолу Юді-Тадею, св. о. Піо, св. Івану Боску, св. Антонію та моєму дорогому Ангелу Хоронителю за вислухані молитви й ласку виздоровлення ока.

- **Наталія з Дрогобицького району Львівської обл.** – Господу Богу, Ісусу Христу, Матінці Божій, небесним заступникам – св. апостолу Юді-Тадею, св. Шарбелю, св. Йосифу, св. Анні, св. о. Піо за всі отримані ласки. Зокрема, завдяки відбуванням прощ до Крехівської Матінки Божої, наш син поступив і зараз навчається в університеті, а за заступництвом Колодіївської Матінки Божої та завдяки сорокаденному читанню акафісту до Матінки Божої «Неупиваемая чаша», мій чоловік одужав від алкогольної залежності. Слава Богу та щира дяка Богові за все! Слава Пречистій Діві Марії за її Небесний Покров і всім заступникам в небі!

■ **Ірина з м. Львова** – Богу, Пречистій Діві Марії, своєму покровителю, св. апостолу Юді-Тадею, а також св. Шарбелю, св. Марті, св. Терезі, св. Анні, св. Йосифу, св. Антонію, св. Бенедиктові, св. Партенію, св. Миколаю Чудотворцю та блаж. Миколаю Чарнецькому, за допомогу в навчанні, за виздоровлення від недуг, а також за всі ласки отримані для мене та моєї родини. Хочу всім сказати, щоб всі щиро молилися та вірили, а з щирою молитвою та вірою можна одержати все, про що просимо.

■ **Г. Гофрик з с. Гута Сокальського р-ну Львівської обл.** – Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Шарбелю, св. Юді-Тадею і дорогому Ангелу Хоронителю Владиславчика за поміч моєму онукові. На моїй життєвій дорозі трапилося чимало важких випробувань, багато переживань і клопотів, але я завжди зверталася до Господа Бога і були вислухані мої молитви. Нещодавно захворів мій онук Владислав, найдорожчий, хто в мене є, я впала на коліна і молилася до ранку. І завдяки молитвам і Службам Божим наш хлопчик за два дні видужав.

■ **Микола з м. Жидачева Львівської обл.** – Господу Богу, Матері Божій, св. апостолу Юді-Тадею, всім святим. Завдяки їхньому милосердю наша дочка Іринка влаштувалася на роботу. Я щиро і з надією відправляв дев'ятниці до св. апостола Юди-Тадея, завжди знаходив щасливе вирішення. Пишу Вам тому, що такою була моя обіцянка Господеві, Божій Матері. Господь Бог вислухав мою молитву й молитву моєї дочки. Раджу всім людям в молитвах звертатися по допомогу в усіх своїх потребах. Тож молімося, щоб забезпечити собі заступництво Боже і покровительство Його святих протягом нашого життя.

■ **Марія Шиян з м. Болехова Івано-Франківської обл.** – Господу Богу, Найсвятішому Серцю Ісусовому та Непорочному Серцю Марії, Матері Божій Неустанної Помочі, св. апостолу Юді-Тадею, Чудотворній Гошівській Божій Матері і всім святим за вислухані молитви, неоціненну допомогу в складних, безнадійних життєвих ситуаціях, за опіку над родиною та особливі ласки. А також подяка за успішну здачу екзаменів і вступ дочки.

■ **Марія з с. Перев'ятичі Сокальського р-ну Львівської обл.** – св. апостолу Юді-Тадею за мого онука. Я завжди молилася до Юди-Тадея те, щоб мій онук щасливо закінчив навчання у вищому навчальному закладі. Моя молитва вислухана. Онук щасливо закінчив навчання й уже працює.

■ **Тетяна з м. Бучача Тернопільської обл.** – св. апостолу Юді-Тадею за вислухану дев'ятницю (про допомогу в навчанні та щасливу здачу іспитів). Щиро дякую за всі отримані ласки й постійну опіку Господа Бога, Матінки Божої, св. Філомени для мене та моєї родини.

■ **Любов Винярська з м. Червонограда Львівської обл.** – Ісусові Христові та Матері Божій і всім небесним заступникам за постійне робоче місце. І за влаштування на роботу нашого сина Юрія. Нехай Господь благословить всіх Його благословенням.

■ **Марія Мельник з с. Зубків Сокальского р-ну Львівської обл.** – Господу Богу, Божому Милосердю, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, св. апостолу Юді-Тадею, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Анні, св. Герардові Маєлі, за вислухані молитви та щасливу операцію чоловікові.

■ **Анна С. з с. Діброва Сокальського р-ну Львівської обл.** – Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею, св. Анні за заступництво та допомогу. Св. апостол Юда-Тадей – покровитель усіх знедолених, помоліться до нього, й він обов'язково поспішить вам на допомогу, хай святиться його ім'я.

■ **Лідія Кулик з с. Залужжя Рогатинського р-ну Івано-Франківської обл.** – Господу Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею, св. Марті, св. Антонію за вислухані молитви та отриману поміч у здачі екзаменаційної сесії моєї внучки Оксани.

КРОСВОРД ЛІТЕРА «В»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

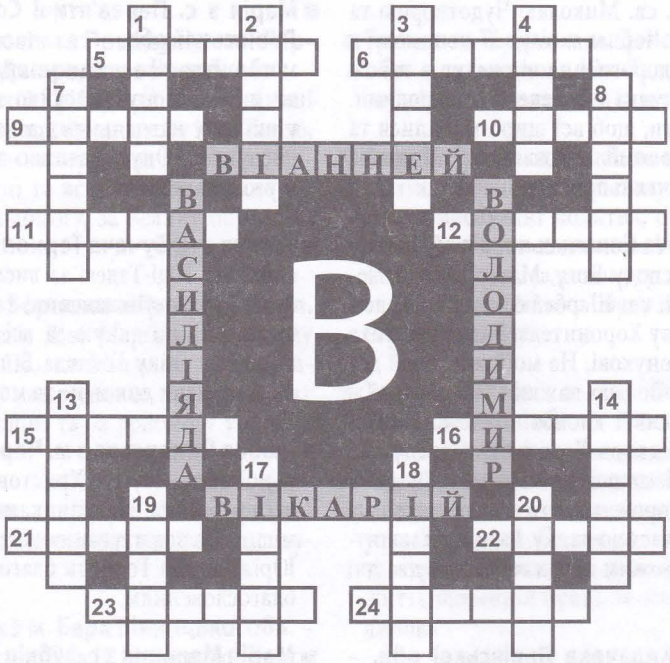

По горизонталі: 5. Автор книжки «По Василіянських монастирях» – отець Михайло …, ЧСВВ. 6. Поема Тараса Григоровича Шевченка. 9. Отвір для світла й повітря у стіні приміщення, куди вставлена рама з шибками. 10. Друга книга «П'ятикнижжя» (Старий Завіт). 11. Папір найвищого ґатунку для креслення або малювання. 12. Історико-географічна назва українських етнічних земель у басейні правих приток Прип'яті і верхів'ях Західного Бугу. 15. Псевдонім Дарини Дмитрівни Полотнюк – Ірина …, автора роману «Сестри Річинські». 16. Успіх, перемога у чому-небудь. 21. Частина доби від кінця дня до початку ночі. 22. Найбільша ріка в Польщі та в басейні Балтійського моря. 23. Володимир … – автор книги «Державний історико-архітектурний заповідник у Львові». 24. Тропічна повзуча рослина з рослини орхідей, використовується як кулінарна приправа.

По вертикалі: 1. Місто у Болгарії на Чорному морі, курорт. 2. Сполучення слів, що виражає закінчену думку або становить певну єдність; фраза, мовний зворот, вираз, афоризм, крилате слово. 3. Німецький композитор, поет і теоретик мистецтва, автор опери «Лоенґрін». 4. Трикотажна тканина з рідкою основою, але товстим густим начосом, яка використовується замість вати для утеплення верхнього одягу. 7. Звідки взявся гніву жар? Каїн орав землю, Авель був … (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 8. Столиця європейської держави, де знаходиться греко-католицька церква святої Варвари. 13. Скульптор кінця XVIII початку XIX століття, жив і працював у Львові, автор фонтанів на площі Ринок. 14. Пагорб та архітектурний комплекс у Кракові, де знаходиться дороманська ротонда Пречистої Діви Марії). 17. Всеукраїнський двотижневик римокатоликів України «Католицький …». 18. Малюнок на склі або візерунок з кольорового скла (у вікнах, дверях). 19. Назва поетичної збірки видатного письменника, лікаря УПА Юрія Липи. 20. Загальна назва середньовічних струнних інструментів.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за липень-серпень 2010 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4.Парламент. 7.Кашне. 8.Народ. 9.Провина. 12.Боснія. 16.Збараж. 18.Домінік. 19.Заповідник. 20.Мадагаскар. 22.Венеція. 23.Платан. 25.Бароко. 29.Марконі. 30.Тіара. 31.Самум. 32.Перпетуум.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Мазепа. 2.Катавасія. 3.Ананас. 5.Закон. 6.Кобза. 10.Водопілля. 11.Галактика. 13.Індіана. 14.Корифей. 15.Фізаліс. 17.Бригада. 21.Делікатес. 24.Токіо. 26.Розум. 27.Амадей. 28.Вісмут.

МІСІОНАРЧИК

бр. Юстин БОРИС, ЧСВВ
Іллюстрації: Євген ШПИРКА, Григорій СТАХІВ

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі мої друзі! Ось і минула щаслива літня пора. Сподіваюся, що всі ви гарно відпочили, засмагли та набралися сил та здоров'я, щоб розпочати навчальний рік. Отож, щиро вітаю вас із початком навчального року, бажаю гарно вчитися та здобути багато нових знань. У своїх наполегливих трудах навчання прошу не забувати про мене – надсилайте мені листи з розповідями про своє життя. Я з нетерпінням чекаю на ваші звісточки!

ЯК УНИКНУТИ ГРІХА?

1. Потрібно уникати всіх випадків, що спонукають до гріха, різних місць, осіб, речей, які можуть нас спокушати та навіювати нам гріховні бажання.

2. Необхідно постійно пам'ятати про смерть, суд, воскресіння, майбутнє життя.

3. Якомога частіше згадувати про всюдиприсутність Божу, роздумувати про Божі благодіяння, особливо про життя Господа нашого Ісуса Христа на землі, Його страждання та смерть і взагалі – про головні істини християнської віри.

4. Щиросердечна молитва та часте звернення до Господа Ісуса Христа дуже допомагають стриматися від гріха.

5. Необхідно бути уважним до себе, стежити за своїми почуттями, бажаннями та вчинками.

6. Якомога частіше приходити до Святої Сповіді та достойно приймати Святе Причастя.

7. Не пропускати Богослужінь та читати духовні книги.

8. Частіше провадити бесіди на благочестиві теми та уникати пустопорожніх розмов.

9. Постійно у вільний від Богослужінь час займатися якоюсь корисною справою, щоб не байдикувати.

Отож, пам'ятаймо, що потрібно робити християнину, щоб уникати гріха, – це молитися, працювати та постійно бути уважним до себе.

Боже, допоможи нам у цьому!

МІСІОНАРЧИК В ГОСТЯХ

У сьогоднішньому номері журналу ми дізнаємося думки дітей одного з класів Катехитичної школи ім. свящмч. Йосафата, що діє при церкві св. Андрія оо. Василіян:

– Давайте познайомимося?

Мене звати Любера Оля. Мені 12 років. Я живу в м. Львові. В школі я люблю урок трудового навчання. На цьому уроці я шию, вишиваю, роблю різні аплікації.

Мене звати Марія Смалюх. Влітку мені буде 13 років. Живу я в місті Львові. Я люблю співати та багато чого. Навчаюсь я у СЗШ № 27. Мій улюблений предмет – дизайн. Не тому що я люблю малювати, а тому, що цікавий вчитель. Люблю німецьку, і також через те, що цікава вчителька.

– Що вам дають зустрічі в Недільній школі?

ЛЮБЕРА Оля: Зустрічі вчать мене: пізнавати Бога, бути дружніми, лагідними, люблячими. Я люблю ходити на зустрічі, бо хочу добре пізнавати Бога.

ОВЕРКО Марія *(11р., СЗШ №78, м. Львів, 6 клас):* Я дізнаюсь багато цікавого, знаходжу відповіді на запитання, спілкуюсь з цікавими людьми мого віку.

ОВЕРКО Надія *(10 р., СЗШ №78, м. Львів, 5 клас):* У неділю дуже добре після Служби Божої побачити друзів, більше пізнавати Бога та порадитись з досвідченим катехитом.

СМАЛЮХ Марія: Я сюди ходжу, бо мені тут подобається. На цій Недільній школі цікаво. Тут я дізнаюся нові речі.

МОДНА Ірина *(14р., м. Львів, СЗШ № 21, 8 клас):* Ці зустрічі дають мені позитивний настрій, бага-

то друзів, зміцнюють віру, дають змогу краще пізнавати Бога.

– Що таке, на вашу думку, дружба та для чого потрібні друзі?

ЛЮБЕРА Оля: Друзі мені потрібні, щоб з кимось дружити, спілкуватись, коли мені сумно, мене друзі розвеселять.

ОВЕРКО Марія: Друзі потрібні для того, щоб розділяти твої думки, поділитись враженнями, пожалітись. Друзі мають бути подібні до тебе, мати спільні інтереси та погляди з тобою. Дружба – найміцніші стосунки між людьми спільних думок. Я вважаю, що кожен повинен мати друга.

ОВЕРКО Надія: Добрі друзі ніколи не залишать у біді. І коли не маєш до кого звернутись – залишається тільки друг! З друзями життя цікавіше!!!

СМАЛЮХ Марія: Друзі потрібні для того, щоб було з ким порадитись, поділитись.

МОДНА Ірина: Друзі допомагають у житті, дають надію, підбадьорюють, завжди приходять на допомогу, дають пораду.

Дякую вам, дорогі учасники школи, а особливо катехитові, Мар'яні Шиндюк, за гостинну зустріч і можливість поспілкуватися. Запрошую до тісної співпраці. Отож, пишіть та надсилайте свої листи. До теми «Дружба» хочу розмістити одну цікаву притчу, яка допоможе краще зрозуміти потребу дружньої спільноти.

ПРИТЧА ПРО ГУСЕЙ

Наступної осені, коли гусяча вервечка знову підніметься в небо й, відлітаючи зимувати на південь, створить знайомий усім «клин» (латинська літера «v»),задумайся, чому саме так, а не інакше, летять птахи.

Ось, що каже нам наука. Кожний птах, роблячи помах крилом, створює підйомну силу для птаха, що летить за ним. Тому, летячи «клином», пташина зграя долає шлях принаймі на 70% довший, аніж кожен із птахів пролетів би самостійно. Можливо й людям варто шукати спільний напрямок руху, прямувати ним разом і співпрацювати між собою, щоб досягти мети швидше та легше.

Коли гуска вибивається з клину, вона одразу ж відчуває, як важко одній летіти проти вітру, й швидко повертається, щоб летіти зі зграєю. Той, хто виявить здорового глузду не менше за цю гуску, буде співпрацювати з людьми, котрі йдуть до тієї ж мети та заохочувати їх до співпраці.

Коли провідник зграї втомлюється, він перелітає в кінець крила «клину», а на вершині з'являється інший птах. І таке чергування у виконанні чорнової роботи для групи вповні себе виправдовує. Задні ж своїми криками підбадьорують передніх, щоб ті утримували швидкість. Коли гуска слабне або зазнає пошкодження і не може летіти зі зграєю, двоє інших опускаються з ним на землю, щоб допомогти та захистити. І залишаються доти, доки вона не зможе летіти або не загине. Тоді вони продовжують свій шлях – або самостійно, або, приєднавшись до іншої зграї – доки не доженуть своєї.

Якщо ми важаємо себе не гіршими за гусей, нам також треба відстоювати один одного.

Щиро дякуємо відомому співакові Тарасові Курчику за призи для переможців конкурсу та за цікаве інтерв'ю, яке було розміщене у минулому числі «Місіонарчика».
Також дякуємо за листи з малюнками, які вже надійшли від Роксоланки Лозової з с. Великосілки Кам'янко-Бузького р-ну Львівської обл. та Оксанки Паньків з с. Добряничі Перемишлянського р-ну, Львівської обл.

УВАГА! КОНКУРС!

ПРОДОВЖУЄМО КОНКУРС НА КРАЩИЙ МАЛЮНОК, ПРИСВЯЧЕНИЙ СВЯТОМУ МИКОЛАЮ.

Надсилайте свої малюнки на адресу «Місіонарчика».
Переможці отримають призи – ті, хто посяде перші три місця, отримають компакт-диск із піснями від Тараса Курчика та цікаві призи від редакції. Всі інші учасники конкурсу та активні читачі отримають заохочувальні подарунки. Переможці конкурсу будуть нагороджені в грудні цього року до свята св. Миколая. Найкращі роботи будуть опубліковані на сторінках «Місіонарчика».

Отож, поспішайте малювати та одразу висилайте свої роботи за адресою:
79019, Україна, м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир отців Василіян, Місіонарчикові»

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА

Слава Ісусу Христу!

Дорогий «Місіонарчику»! Пише до тебе Мар'яна. Мені 12 років. Я проживаю в селі Жирівка біля Львова. Ходжу до церкви Архистратига Михаїла. Я навчаюсь у Жирівці в СЗШ № 30. Мої улюблені уроки – англійська мова та географія. Я також маю двох братів – старшого Романа та молодшого Юрія. Роман вчиться у Львівській духовній семінарії, а Юрій – разом зі мною в школі. Я вже перейшла у 8-й клас, а Юра – в 4-й. Я граю на сопілці. Також захоплююся танцями. Я вже давно читаю «Місіонарчик» і мені це дуже подобається А також я люблю складати вірші. Я написала віршик, який називається «Місіонарчику» і хочу ним поділитися з читачами. А також, це подарунок від мене – тобі, «Місіонарчику».

«Місіонарчику»
Місіонарчик місію має,
Він дітей добра навчає.
Він вчить заповіді знати
І Бога завжди вихваляти.
Завжди любити свою родину
І поважаю кожну людину.
На свята й в неділю
До церкви ходити.
Богові на радість
І потіху жити.
«Місіонарчику» наш,
Ти є цікавий і повчальний,
Дай же, Боже, тобі читачів,
Скільки в світі квітів.

Для Ангела
Ангелику мій рідненький,
Ти є сміливий і ясненький.
Ще відважний Ти, як вітер,
А інколи ніжненький, як
трава та квіти.
Зроблю я поганий вчинок,
А ти не сумніваєшся в мені.
Ти кажеш: «Будь добра,
дитино!
Згадай, що в тебе є Бог і
родина.»
Так я буду вічно жити,
і Бога я буду любити,
Його ніколи не ганьбити.

Дякую тобі, Мар'яночко, за листа, а особливо за віршика, від я кого я дуже зворушився. Надзвичайно тішуся що про мене не забувають. Також дякую за другого вірша «Для ангела». Буду радий отримати листа також від твого братика Юрчика, а ти йому допоможи. Добре? Отож чекаю листів. Пишіть!

Ваш «Місіонарчик»

ШКОЛА - ЦІННИЙ СКАРБ

Жив-був собі хлопчик Івасик. Запитаєш, що він любив? Відповім: їсти (смачненьке!), гратися, спати, дивитися телевізор. Тільки б не вчитись! Хлопчина думав собі: «І хто це навчання вигадав? Хто вигадав вранці вставати та йти до школи? І, взагалі, хто вигадав цю школу, уроки, вчителів?»

Одного разу Івасик виконував завдання з математики і, водночас, дивився пригодницький фільм про хлопчика, до рук якого потрапила старовинна карта, на якій вказувалося місце, де був закопаний скарб. Наш герой розмріявся.

Ось і в нього така карта. Скарб! Ура, стану багачем! Розгортає. Що це? Якісь дивовижні рисочки, зигзаги. Це, мабуть, букви, – та він не вміє читати. Лишенько! А це, мабуть, цифри, – але й у цьому він нічого не тямить. Нічогісінько не розуміє. Який сором!

Отямився Івасик і подумав: «Добре, що все відбувалося лише в моїй уяві. Страшно бути таким лінивим неуком. Тоді не тільки скарбу не знайдеш, а й загубиш той, що маєш». І хутенько взявся до книжки.

*** Люби науку, люба дитинко! Якщо предмети даються тобі важко – не хвилюйся. Працюй наполегливо, завзято, та добрий результат не забариться. Бо успіх – це 99% праці і 1% таланту. Якщо ж наука дається тобі легко – не гордись і не лінись. Берись за домашнє завдання радо, охоче. Книга Приповідок, яку ти можеш знайти в Святому Письмі, повчає: «Початок мудрості – здобувай мудрість! Усім твоїм маєтком здобувай розум. Цінуй її високо, й вона тебе підійме, вона тебе прославить, коли ти її обіймаєш; вона тобі на голову вінець слави покладе і пишною короною тебе прикрасить».

ВЕСЕЛИНКИ

ЯКУ СОРОЧКУ

– Мамо, яку сорочку ви мені дасте? – гукає Петрусь із ванної.
– З короткими рукавами. А чому це ти питаєш?
– Щоб знати, доки мити руки.

ВЧАСНО

Сторож упіймав хлопчика, котрий крав яблука.
– Негіднику! – кричить сторож, – я тебе зараз навчу, як красти!
– Навчіть, а то мене вже втретє ловлять.

СКАРГА

– Я хочу поскаржитися на вашого сина: він кинув камінцем у мого песика!
– І вцілив?
– На щастя, ні.
– Тоді це був не мій син.

НЕ КРИЧИ

Чоловік, дружина та п'ятирічний син переходять убрід річку. Глибоко, вода сягає аж до шиї. Серед річки жінка схопилась:
– Господи! Де наш Іванко?
– Не кричи. Я веду його за руку.

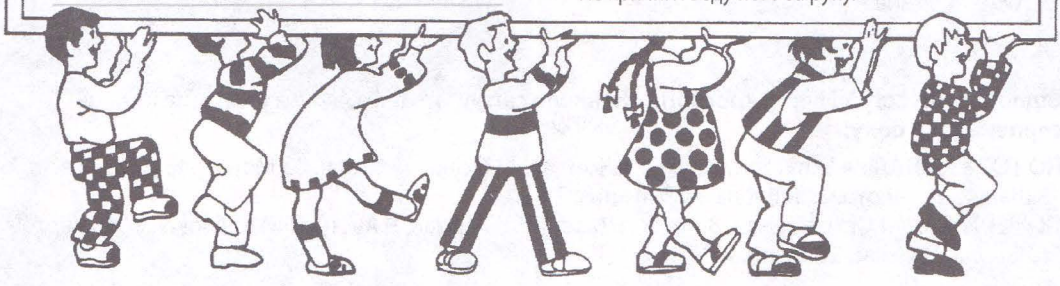

ГОЛОВОЛОМКА

Відповівши на запитання, вставте слово у клітинки, використавши літери тільки зі слова

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Б	Л	А	Г	О	С	Л	О	В	Е	Н	Н	Я

1. Є один …, котрий усе сотворив і всім управляє. — 1
2. Низький чоловічий голос. — 2
3. Видимий над поверхнею землі повітряний простір у формі купола. — 3
4. Дерево родини маслинових з перистим листям і міцною деревиною. — 4
5. Хоронитель дітей та всіх людей. — 5
6. Дерев'яна з лопаттю на кінці довга жердина, за допомогою якої переміщають човен. — 6
7. Маля слона. — 7
8. Пора року. — 8
9. Виділення складу в слові посиленням голосу або підвищенням тону. — 9
10. Хресне ім'я святої Ольги. — 10
11. Вітальне ..., - промова якою вітають кого-небудь. — 11
12. Музичний твір чи окрема його партія, які виконує один інструмент або один співак. — 12
13. Ріка в Росії, котра з'єднює Ладозьке озеро з Фінською затокою Балтійського моря, довжина 74 км. — 13
14. Що є в світі наймиліше над усе? (з української народної казки «Мудра дівчина»). — 14
15. Хижа тварина. — 15

Відповіді на географічний кросворд «Навколо світу», опублікований у числі за липень-серпень 2010 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4.Екватор. 7.Кавказ. 8.Компас. 11.Осінь. 12.Фазан. 13.Море. 14.Льон. 17.Алтай. 18.Шацьк. 21.Золото. 22.Микола. 24.Материк.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Острів. 2.Чад. 3.Лотос. 5.Малина. 6.Каштан. 9.Австралія. 10.Азовське. 15.Картон. 16.Камула. 19.Атлас. 20.Тихий. 23.Чех.

КРЕХІВСЬКИЙ МОНАСТИР СВ. МИКОЛАЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН

ОБЛЕЧИНИ В МОНАРШИЙ ОДЯГ, 12 липня 2010 року (фото вгорі)

ДОВІЧНА ЧЕРНЕЧА ПРОФЕСІЯ, 18 липня 2010 року (фото внизу)

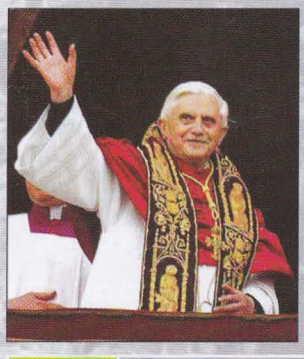

РІЗДВЯНА СЛУЖБА ІЗ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ БЕНЕДИКТОМ XVI

14 грудня – 28 грудня 2010 р.Б.

14.12	Виїзд з м. Львова.	Перетин українського - польського кордону.
15.12	Приїзд до м. Відня.	**Служба Божа в українській церкві св. Варвари. Оглядово-пішохідна екскурсія.** Поселення в готель, вільний час, нічліг.
16.12	Переїзд до м. Венеції.	Поселення в готель, вільний час, нічліг.
17.12	м. Венеція.	**Служба Божа в соборі св. Марка. Екскурсія містом.**
	Переїзд до м. Лоретто.	Поселення в готель, вільний час, нічліг.
18.12	м. Лоретто.	**Служба Божа в Хатинці пресвятої Родини з Назарету.**
	Переїзд до м. Лончано.	**Чудо святої Крові.** Поселення в готель, вільний час, нічліг.
19.12	Переїзд до м. Барі.	**Служба Божа біля мощей св. Миколая. Екскурсія містом.** Поселення в готель, вільний час, нічліг.
20.12	Переїзд до м. Сан Джованні Ротондо.	**Служба Божа біля мощей св. о. Піо.** Поселення в готель, вільний час, нічліг.
21.12	Переїзд до м. Фоджо.	**Служба Божа. Санктуарій св. Михаїла.**
	Переїзд до м. Неаполя.	**Екскурсія на вулкан Везувій.** Вільний час, нічліг.
22.12	Переїзд до м. Риму.	Поселення в готель, вільний час, нічліг.
23.12	Екскурсія по місту Риму.	**Служба Божа в базиліці Марії Великої.** Вільний час, нічліг.
24.12	Екскурсія по місту Риму.	**Служба Божа. Ватиканські музеї. Свята вечеря.** Вільний час, нічліг.
25.12	Площа св. Петра.	**РІЗДВЯНА СЛУЖБА БОЖА. БЛАГОСЛОВЕННЯ І РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ПАПИ.**
	Переїзд до м. Падуї.	Поселення в готель, вільний час, нічліг.
26.12	м. Падуя.	**Служба Божа на могилі св. Антонія, екскурсія містом.**
	Виїзд до м. Будапешта.	Вільний час, нічліг.
27.12	м. Будапешт. Виїзд до м. Львова.	**Оглядова екскурсія по Будапешті. Служба Божа. Дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.**
28.12	Повернення до м. Львова.	

ВАРТІСТЬ ПАЛОМНИЦТВА: 620 €

У вартість входить: Проїзд по маршруту, проживання з сніданками, візова підтримка, медичне страхування, кораблик у Венеції, вхідний квиток в Ватиканські музеї, громадський транспорт, дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.

З собою потрібно мати: молитовник, вервичку або чотки, свічку, підчас прощі кожний прочанин повинен приступити до св. Сповіді, щоб міг отримати повний відпуст в ювілейному часі.

Здача документів до 20 ЛИСТОПАДА 2010 р.Б.
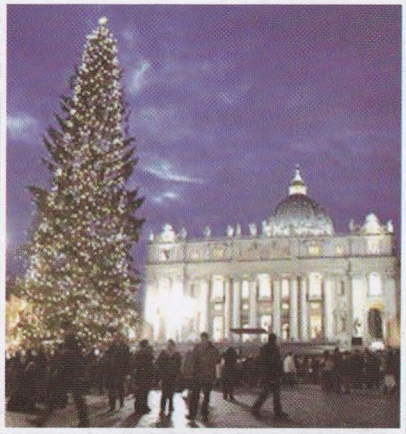
ДОДАТКОВУ ІНФОРМАЦІЮ
ви можете отримати за тел. (050) 43-66-303, (067) 68 67 414
За адресою вул. Б. Хмельницького, 36
редакція часопису «МІСІОНАР»